

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้นด้วยชุดแบบฝึกหัดแซกโซโฟนเบื้องต้น
ของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

THE STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT IN BASIC SAXOPHONE PRACTICE
BY USING BASIC SAXOPHONE PRATICE SKILL PACKAGE
OF SUANKULARB MILITARYBAND

พิจักษณ์ ถาวรานุกัษ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นด้วยชุดแบบฝึกหัดแซ็กโซโฟนเบื้องต้น
ของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT IN BASIC SAXOPHONE PRACTICE
BY USING BASIC SAXOPHONE PRATICE SKILL PACKAGE
OF SUANKULARB MILITARYBAND

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Art Education)

Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นด้วยชุดแบบฝึกหัดแซ็กโซโฟนเบื้องต้น
ของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
ของ
พิทักษ์ณ ถาวรานุรักษ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนรรฆ จรรย์ยานนท์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิมนต์เศก ยานเดิม)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์)

ชื่อเรื่อง	การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นด้วยชุดแบบฝึกหัดแซ็กโซโฟนเบื้องต้น ของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
ผู้วิจัย	พิทักษ์ณัฏฐ์ ภาวราวุธ
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนนั้นดีขึ้น พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 46.00 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 65.20 ซึ่งเมื่อนำคะแนนก่อนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกันพบว่า มีค่า t เท่ากับ 7.19 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแซ็กโซโฟน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการประเมินความพึงพอใจในการใช้แบบฝึกหัดแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ของนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผลรวมของแบบประเมินความพึงพอใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 ซึ่งอยู่ในระดับ มากที่สุด

คำสำคัญ : ชุดแบบฝึกหัดแซ็กโซโฟนเบื้องต้น, นักเรียน, แบบฝึกหัด

Title THE STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT IN BASIC
SAXOPHONE PRACTICE
BY USING BASIC SAXOPHONE PRATICE SKILL PACKAGE
OF SUANKULARB MILITARYBAND

Author PIJAK TAWARANURAK

Degree MASTER OF EDUCATION

Academic Year 2020

Thesis Advisor Assistant Professor Dr. Prapansak Pum-in

The purposes of this research are as follows: (1) To study academic achievement using a basic saxophone practice skill package of the Suankularb military band; and (2) a questionnaire on student satisfaction towards a basic saxophone practice skill package of the Suankularb military band. The results of this research were as follows :(1) the Grade Five students who used the basic saxophone practice skill package of the Suankularb military band had a pre-test score average of 46.00 and post-test score average of 65.20. The results of the pre-test and post-test results were equal to 7.19. Therefore, student learning achievement using a basic saxophone practice skill package of the Suankularb military band, resulting in the post-test scores being higher than the pre-test scores with a statistical significance of .05; and (2) the satisfaction towards the questionnaire, based on the Suankularb military band, was at a high level ($\bar{x} = 4.75$).

Keyword : Basic saxophone practice, Student Practice

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์หลักในการให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และ คำปรึกษา ตั้งแต่เริ่มดำเนินการวิจัยจนกระทั่งสำเร็จลุล่วง รวมทั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิเมศก์ ย่านเดิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงนุช สุนทรธนะผล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฉานิก หวังพานิชและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา ดังเดชะธีรบุญ ที่ได้ให้คำแนะนำ ตลอดจนถึงแนะข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการทำงานวิจัยทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่าและมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนรรฆ จรรย์ยานนท์ ผู้ทรงคุณวุฒิ ภายนอกที่ให้เกียรติมาเป็นประธานกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ณัฐพล เพ็ญอักษร อาจารย์นาวิ ศษเสณี และอาจารย์ดารารัตน์ หุตะวัฒนะ ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือการวิจัย ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาดนตรีศึกษา รุ่นที่ 5 ทุกท่าน ที่ให้กำลังใจและมอบมิตรภาพที่ดีตลอดระยะเวลาที่ศึกษาร่วมกัน ขอขอบคุณเด็กนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้และเก็บข้อมูลจากงานวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดีและโอกาสนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัว ผู้เป็นแรงผลักดันพร้อมสนับสนุนทุกอย่าง และเป็นกำลังใจอย่างดีในชีวิตของลูกเสมอมา ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ กล่าวมา ณ ที่นี้

พิทักษ์ณัฏฐ์ ถาวรานุรักษ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ภูมิหลัง	1
1.2 ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
1.3 ความสำคัญของการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
1.7 สมมติฐานการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก	7
2.1.1 ความหมายของแบบฝึก	7
2.1.2 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี	7
2.1.3 ประโยชน์ของการใช้แบบฝึก.....	10
2.1.4 หลักการการสร้างแบบฝึกหัด.....	10
2.1.5 หลักทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ	12

2.2 เอกสารเกี่ยวกับแซ็กโซโฟนและประเภทของแซ็กโซโฟน	14
2.2.1 ประวัติแซ็กโซโฟน	14
2.2.2 ประเภทของเครื่องมือแซ็กโซโฟน	15
2.2.3 การการสอนปฏิบัติดนตรี	16
2.3 ทฤษฎีการปฏิบัติเครื่องดนตรี.....	18
2.3.1 จังหวะ	18
2.3.2 ตัวโน้ต และตัวหยุด	19
2.3.3 ระดับเสียง	19
2.3.4 บันไดเสียง	19
2.4 แบบฝึกหัดที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น.....	20
2.4.1 A Practice approach to playing the saxophone : for class or individual instruction by Steven Mauk.....	20
2.4.2 Saxophone Clarinet an easy guide by Chris Coetzee	20
2.4.3 Essential Elements for Band book 1 From Saxophone.....	21
2.5 ประวัติและผลงานวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย	21
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	28
3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	28
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	28
3.3 การสร้างเครื่องมือการวิจัย	28
3.4 การดำเนินการทดลอง	29
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	30

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	30
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
4.1 การสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียน สวนกุหลาบวิทยาลัย	36
4.2 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบ วิทยาลัย	37
4.3 ผลความพึงพอใจต่อการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย	38
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	41
5.1 ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	41
5.2 สมมติฐานของการวิจัย.....	41
5.3 ขอบเขตของการวิจัย	42
5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	42
5.5 การดำเนินการทดลอง	42
5.6 การเก็บข้อมูล	43
5.7 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
5.8 สรุปผลการวิจัย.....	43
5.9 การอภิปรายผล	43
5.10 ข้อเสนอแนะ	45
บรรณานุกรม	47
ภาคผนวก.....	50
ภาคผนวก ก	51
ภาคผนวก ข	57
ภาคผนวก ค	59

ภาคผนวก ง.....	93
ประวัติผู้เขียน.....	100

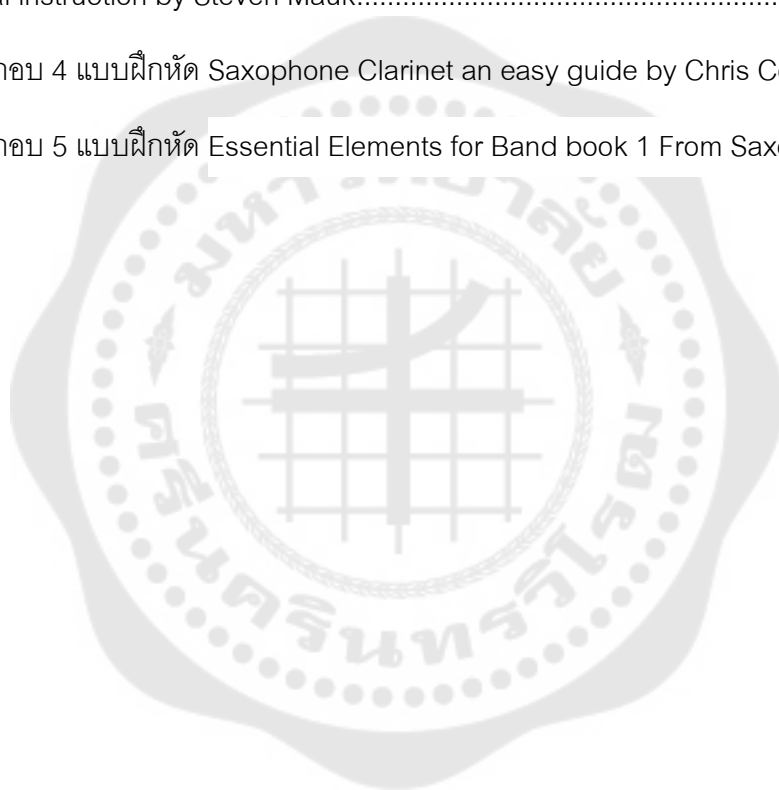
สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ผลการทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย	37
ตาราง 2 ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย.....	37
ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบ วิทยาลัย	38
ตาราง 4 แบบประเมินความพึงพอใจในการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับ นักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย	39
ตาราง 5 ผลวิเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย	58

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	4
ภาพประกอบ 2 ลักษณะและชื่อของตัวโน้ตและตัวหยุด	19
ภาพประกอบ 3 แบบฝึกหัด A Practice approach to playing the saxophone : for class or individual instruction by Steven Mauk.....	20
ภาพประกอบ 4 แบบฝึกหัด Saxophone Clarinet an easy guide by Chris Coetzee.....	20
ภาพประกอบ 5 แบบฝึกหัด Essential Elements for Band book 1 From Saxophone	21

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลัง

วงโยธวาทิต(Military Band)นั้นเริ่มขึ้นในสมัยกลางคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้มีการคิดค้น แตรวง เป็นวงดนตรีขนาดเล็กประกอบด้วยเครื่องเป่าทองเหลือง และเครื่องกระทบ ในยุโรปสมัย กลางฝ่ายทหารใช้ปี่ชอรัม (Shawms) และทรัมเป็ต (Trumpet) ร่วมกับกลองในการเดินทัพออก สมรภูมิ ต่อมาก็เกิดการแบ่งออกเป็นสองพวกคือ ทหารราบใช้ปิคโคโล่ (Piccolo) กับกลองหนัง ส่วนทหารม้าใช้ทรัมเป็ตกับกลองหนัง จนเกิดสงคราม 30 ปี ในยุโรป (ค.ศ. 1618-1648) เจ้านายเยอรมันแห่งแบรนเดนเบิร์กให้จัดตั้งโยธวาทิตทหารขึ้น มีปี่ชอรัม 3 คัน แตรทรัมเป็ต แตร ฝรั่งเศส และเครื่องกระทบ กลายเป็นโยธวาทิตที่ใช้ได้ทั้งการเดินทัพ (Military Band) และนั่ง บรรเลงกับที่ ต่อมาทั้งฝรั่งเศส และอังกฤษมีการใช้และดัดแปลงให้โยธวาทิตมีความครึกครื้นมาก ขึ้น โดยมีการแต่งเพลงขึ้นเฉพาะสำหรับการบรรเลงด้วยวงโยธวาทิต

หลังศตวรรษที่ 18 มีเครื่องดนตรีเกิดใหม่ โดยเฉพาะเครื่องเป่า เช่น โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน เข้ามามีบทบาทมากขึ้นและเพลงที่วงโยธวาทิตใช้บรรเลงเริ่มมีการนำเพลงบรรเลงของ วงออร์เคสตรามาดัดแปลงให้วงโยธวาทิตนำมาบรรเลง โดยวงโยธวาทิตสามารถแบ่งตามลักษณะ การบรรเลงได้ดังนี้ 1. วงมาร์ชชิ่งแบนด์ (Marching Band) เป็นวงที่มีลักษณะการเดินบรรเลงเป็น แถวตอนลึก อาจบรรเลงเฉพาะวงหรือนำหน้าขบวนต่างๆ ที่ต้องการรูปแบบที่เป็นระเบียบ เข้มแข็ง เวิร์วใจ ส่วนมากจะนิยมบรรเลงด้วยบทเพลงมาร์ช (March Song)2. วงนั่งบรรเลง (Concert Band) เป็นวงที่มีลักษณะนั่งบรรเลงเป็นคอนเสิร์ต โดยนำ บทเพลงที่เรียบเรียงเสียงประสานสำหรับวง โยธวาทิตมาบรรเลง ลักษณะคล้ายวงออร์เคสตราหรืออาจนำเอาบทเพลงบรรเลงของวงออร์เคส ตรามาเรียบเรียงเสียงประสานใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับ วงโยธวาทิต จึงมีชื่อเรียกอีกอย่างว่า “ วง ซิมโฟนิค แบนด์” (Symphonic Band) 3. วงแปรขบวน (Display) เป็นวงที่มีลักษณะการบรรเลง ประกอบกับการแปรแถว โดยผู้บรรเลงต้องเดินแปรรูปขบวนเป็นรูปต่างๆ ซึ่งเพลงที่ใช้บรรเลงต้อง เหมาะสมกับรูปแบบที่แปรขบวนด้วย โดยวงทั้ง 3 ประเภทนั้นมีเครื่องดนตรีแซกโซโฟนใช้ในการ บรรเลงด้วย (ศุขะวัฒนะ, 2535)

แซกโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่ได้รับคความนิยมในดนตรีหลากหลายประเภทถือ กำเนิดขึ้นโดย ออดอล์ฟ แซกซ์ (Adolphe Sax) มีชื่อจริงว่า Antoine-Joseph Sax เป็นชาวเบลเยียม เกิดที่เมืองดินานท์ (Dinant) เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ. 1814 บิดาชื่อ ชาร์ล โจเซฟ แซกซ์

(Charles Joseph Sax) เป็นนักดนตรีเป่าฟลูตและคลาริเน็ต มีโรงงานประดิษฐ์เครื่องดนตรี โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องลมทองเหลืองอยู่ที่เมืองดิงันท์ ประมาณปี ค.ศ. 1815 ได้ย้ายโรงงานไปอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์ อดอล์ฟ แซกซ์ ได้เรียนรู้และได้รับการถ่ายทอดวิชาต่างๆ จากบิดา ในขณะเดียวกันยังได้ศึกษาดนตรีที่สถาบันดนตรีแห่งกรุงบรัสเซลส์ โดยศึกษาการเป่าฟลูตและคลาริเน็ต ในปีค.ศ. 1830 ได้ประดิษฐ์เครื่องดนตรีเป็นครั้งแรก โดยมีฟลูตและคลาริเน็ตซึ่งทำด้วยงาช้างแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่ กรุงบรัสเซลส์ในปีค.ศ. 1838 และได้ลิขสิทธิ์ในการประดิษฐ์เบสคลาริเน็ตระหว่างปีค.ศ. 1840-1841 ได้ประดิษฐ์แซกโซโฟนและนำออกแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ใน ค.ศ. 1841 แต่คณะกรรมการไม่ได้มอบรางวัลให้แก่เขา โดยอ้างว่าอายุน้อย หลังจากนั้นได้ย้ายไปตั้งร้านประดิษฐ์และซ่อมเครื่องดนตรีที่กรุงปารีสในปีค.ศ. 1842 ซึ่งได้รับความนิยมมากในยุโรป โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องลมทองเหลืองในสมัยนั้น อดอล์ฟ แซกซ์ เสียชีวิตในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1894 ที่กรุงปารีสเมื่ออายุ 60 ปี ในระยะต้นของต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 บริษัทเฮนรี เซลเมอร์แห่งปารีสได้ซื้อร้านของอดอล์ฟ แซกซ์ และดำเนินการแทน และผลิตแซกโซโฟนยี่ห้อ เซลเมอร์ ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1920 เสียงแซกโซโฟนจะมีเอกลักษณ์คือ อ่อนหวาน นุ่มนวล ชวนน่าฟังเหมาะสำหรับใช้เป็นเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยวในวงรูปแบบต่างๆ แซกโซโฟน มีทั้งหมด 6 ชนิดได้แก่ โซปราโนโน (Soprano Saxophone) โซปราโน (Soprano Saxophone) อัลโต (Alto Saxophone) เทเนอร์ (Tenor Saxophone) บาริโทน (Baritone Saxophone) และเบส (Bass Saxophone) แต่ส่วนใหญ่นิยมเล่นกันอยู่ 4 ชนิด ได้แก่ โซปราโน อัลโต เทเนอร์ บาริโทน ถ้าพูดถึงดนตรีแจ๊สนั้นจะต้องนึกถึงเสียงแซกโซโฟน แซกโซโฟนจึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของดนตรีแจ๊ส (Woodwinds-Brass-Articles, 2562)

โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2425 สถานที่ตั้งอยู่ที่ 88 ถนนตรีเพชร แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200 ก่อตั้งโดยพระมหากษัตริย์กุลของ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ซึ่งปัจจุบันมีอายุ 138 ปี

การเป่าแซกโซโฟน มีขั้นตอนการฝึกฝนและเรียนรู้ตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐานจนถึงระดับขั้นสูง ดังนั้น แซกโซโฟนจึงเป็นเครื่องดนตรีที่มีเทคนิคการเป่ามากมายและสามารถพัฒนาได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุดนอกจากการฟังการวิเคราะห์เพลง การหาศิลปินมาเป็นแบบอย่างศึกษาหาจุดเด่น และการฝึกฝนจากเทคนิคที่ได้ศึกษาในห้องเรียน จำเป็นต้องมีการฝึกซ้อมอย่างถูกวิธีและมีวินัย จึงทำให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุดในการบรรเลง ซึ่งเทคนิคการสอนของอาจารย์แต่ละท่านมีความแตกต่างกันบุคคล ในการเรียนการสอนแซกโซโฟนในวงโยธวาทิตนั้นยังไม่แบบฝึกหัดที่สามารถทำให้นักศึกษานั้นกลับไปทบทวนหรือฝึกซ้อมด้วยตัวเองได้ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนนั้นไม่สามารถ

เป่าแซ็กโซโฟนได้อย่างมีประสิทธิภาพและไม่สนใจในการเป่าแซ็กโซโฟนถึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนนั้นออกมาไม่ดีเท่าที่ควร

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญในการสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เพื่อใช้ในการเรียนการสอนในปฏิบัติเครื่องดนตรีในวงโยธวาทิตในเครื่องมือแซ็กโซโฟน เพื่อให้นักเรียนนั้นได้มีแบบฝึกหัดที่สามารถศึกษาด้วยตนเองได้และสามารถทบทวนด้วยตนเองได้ซึ่งทางผู้วิจัยหวังว่าในการสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นั้นจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนนั้นดีขึ้นตามไปด้วย

1.2 ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

1.3 ความสำคัญของการวิจัย

การสร้างชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะการเป่าแซ็กโซโฟนที่ดียิ่งขึ้น และจะเป็นแนวทางให้นักเรียนนั้น ไม่เบื่อหน่ายต่อการฝึกการเป่าแซ็กโซโฟน และผู้สนใจได้นำไปใช้ในการฝึกการเป่าแซ็กโซโฟนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อผู้สนใจอย่างสูงสุด

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

1.1 ประชากร คือ นักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เครื่องมือแซ็กโซโฟนจำนวน 5 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น : ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น

ตัวแปรตาม : ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น

3. เนื้อหาที่จะศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 : ประวัติและลักษณะของแท็กซิโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 : การวางรูปปากในการเป่าแท็กซิโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 : การจับเครื่องมือแท็กซิโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 : บทเพลงที่ใช้สำหรับการบรรเลงเครื่องมือแท็กซิโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 : การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแท็กซิโฟน

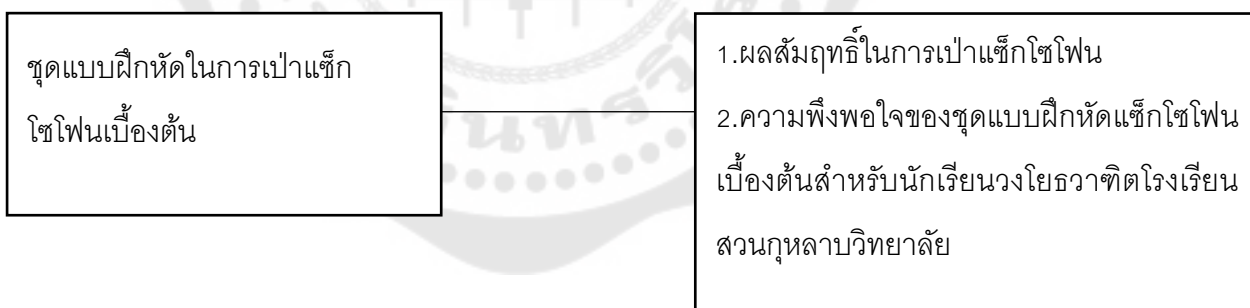
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.ชุดแบบฝึกหัดแท็กซิโฟนเบื้องต้น หมายถึง ชุดแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบฝึกหัดแท็กซิโฟนต่างๆ และนำมาสร้างเป็นชุดแบบฝึกหัดแท็กซิโฟนเบื้องต้น ที่ใช้สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

2.นักเรียน หมายถึง นักเรียนวงโยธวาทิต ในเครื่องมือแท็กซิโฟน

3.แบบฝึกหัด หมายถึง สิ่งที่คุณสอนนั้นจัดสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้รู้เรียนนั้นเกิดความเข้าใจในการเป่าแท็กซิโฟนที่ถูกต้อง เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ได้

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.7 สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นั้นสูงขึ้น
2. นักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นั้นมีความพึงพอใจในการใช้แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ในเกณฑ์ร้อยละ 60

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องการพัฒนาชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผู้ศึกษาได้นำเอกสารที่มีความเกี่ยวข้องมาดังนี้

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

2.1.1 ความหมายของแบบฝึก

2.1.2 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

2.1.3 ประโยชน์ของการใช้แบบฝึก

2.1.4 หลักการการสร้างแบบฝึกหัด

2.1.5 หลักทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

2.2 เอกสารเกี่ยวกับแซกโซโฟน

2.2.1 ประวัติแซกโซโฟนประเภทของแซกโซโฟน

2.2.2 ประเภทของแซกโซโฟน

2.2.3 การการสอนปฏิบัติดนตรี

2.3 ทฤษฎีการปฏิบัติเครื่องดนตรี

2.3.1 จังหวะ

2.3.2 ตัวโน้ตและตัวหยุด

2.3.3 ระดับเสียง

2.3.4 บันไดเสียง

2.4 แบบฝึกหัดที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกหัดการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น

2.4.1 A practice approach to playing the saxophone : for class or individual instruction by Steven Mauk

2.4.2 Saxophone Clarinet an easy guide by Chris Coetzee

2.4.3 Essential Elements for Band book 1

2.5 ประวัติและผลงานวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

2.1.1 ความหมายของแบบฝึก

ราชบัณฑิตยสถาน กล่าวว่า แบบฝึกหัดที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อผู้เรียนนั้นได้ฝึกทบทวนในสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546)

ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์ ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะว่า แบบฝึกทักษะที่ใช้ฝึกความเข้าใจ ฝึกทักษะการเรียนรู้ต่างๆ และทดสอบความสามารถของนักเรียนตามบทเรียนที่ครูสอนว่านักเรียนนั้นเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด (ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์, 2542)

พรพรม อุตตวัฒนากุล ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึก คือ สิ่งที่ทำให้ผู้เรียนกระทำเพื่อให้นักเรียนฝึกฝนเนื้อหาต่างๆ เพื่อเกิดความชำนาญและสามารถนำไปใช้ได้ (พรพรม อุตตวัฒนากุล, 2547)

สุนันทา สุนทรประเสริฐ ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียน เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น (สุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2544)

ถวัลย์ มาศจรัส ได้ให้คำจำกัดความของแบบฝึกว่า เป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมมีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบเพื่อพัฒนาทักษะ กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ (อ้างถึงใน : (สมศรี ขำสุนทร, 2560))

สรุปได้ว่า แบบฝึกนั้น มีความหมายว่า สิ่งที่คุณสอนนั้นจัดสร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบและพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนนั้น เกิดการทบทวน และชำนาญในสิ่งที่เรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น รวมทั้งตรวจสอบให้ได้ว่าผู้เรียนนั้นมีความเข้าใจในบทเรียนมากน้อยเพียงใด

2.1.2 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ในการสร้างแบบฝึกสำหรับผู้เรียน มีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

สุพรรณิ ไชยเทพ ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. ต้องมีความชัดเจน ทั้งคำชี้แจง คำสั่ง ง่ายต่อการเข้าใจ
2. ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
3. มีภาษาและรูปภาพที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนและเหมาะสมกับวัย

ของผู้เรียน

4. แบบฝึกแต่ละเรื่องไม่ควรยาวมากเกินไป
5. ควรมีกิจกรรมหลากหลายรูปแบบทำให้นักเรียนไม่เบื่อ
6. ควรตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินขณะทำแบบฝึก
7. มีคำตอบที่ชัดเจน
8. แบบฝึกที่ดีสามารถประเมินความก้าวหน้า และความรู้อันของนักเรียนได้ (สุพรรณิ ไชยเทพ, 2544)

กฤษฎา แสงเดช ได้กล่าวแนะนำผู้สร้างแบบฝึกให้ยึดลักษณะแบบฝึกที่ดีดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำคำสั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยากเกินไปเพราะจะทำให้ความเข้าใจยากควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับผู้ใช้นักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองได้
2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดหมายของการฝึกลงทุนน้อย ใช้ได้นาน ทนสมัย
3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกเหมาะกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. แบบฝึกที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลายแบบเพื่อสร้างความสนใจ และไม่เบื่อในการทำและฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนชำนาญ
5. แบบฝึกที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบในแบบและให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ รูปภาพในแบบฝึก ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความต้องการของนักเรียน ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้นักเรียนจะเรียนได้เร็ว ในการกระทำที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ
6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่ได้ฝึกนั้นมี ความหมายต่อเขาตลอดไป
7. แบบฝึกที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคน มีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ เป็นต้น ฉะนั้น การทำแบบฝึกแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับ ตั้งแต่ ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน จะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก

8.แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองต่อไป

9. การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันเวลาที่

10. แบบฝึกที่จัดขึ้น นอกจากมีในหนังสือเรียนแล้ว จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

11. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้มากขึ้น

12. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการพิมพ์เป็นรูปเล่มที่แน่นอนลงทุนต่ำแทนที่จะใช้พิมพ์ลงกระดาษทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนได้อย่างมีระบบและมีระเบียบ (กุศยา แสงเดช, 2545)

จริยาภรณ์ รุจิโมระ ได้เสนอหลักเกณฑ์การฝึกทักษะสรุปได้คือแบบฝึกทักษะควรกำหนดนิยามของแต่ละขั้นตอนให้ชัดเจน ให้สามารถนำไปปฏิบัติได้ แจกแจงทักษะใหญ่ออกเป็นทักษะย่อยโดยละเอียด นักเรียนจะต้องฝึกทักษะในขั้นย่อย ๆ เหล่านั้นทีละขั้นจนเกิดทักษะแล้ว จึงฝึกทักษะที่ยากขึ้น ให้นักเรียนฝึกทักษะที่แจกแจงเป็นทักษะย่อยแล้วหลายครั้ง จนมีความชำนาญ เน้นการฝึกซ้ำ ๆ มีการวัดและประเมินผล หรือสังเกตพฤติกรรมเด็กอย่างสม่ำเสมอเพื่อประเมินว่าเด็กมีทักษะเกิดขึ้นแล้ว(จริยาภรณ์ รุจิโมระ, 2548)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ยังได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีได้ด้วยเช่นกันคือ แบบฝึกทักษะควรเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับ วัยหรือความสามารถของนักเรียน มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย ใช้เวลาที่เหมาะสม มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ มีข้อเสนอแนะในการใช้ มีให้เลือกทั้งแบบตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี ถ้าเป็นแบบฝึกที่ต้องการให้ผู้ทำศึกษาด้วยตนเอง แบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายแก่ผู้ฝึกทำด้วย ควรใช้ภาษา สำนวนง่าย ๆ ฝึกให้คิดให้เร็วและสนุก รวมทั้งแบบฝึกควรปลุกความสนใจและใช้หลักจิตวิทยาาร่วมด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2541) โดยสรุปลักษณะของแบบฝึกที่ดีคือ ต้องมีจุดประสงค์และคำสั่งที่ชัดเจน เข้าใจง่าย มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีรูปแบบที่ทันสมัยสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความต้องการที่จะฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีที่มีนักการศึกษาหลายท่านได้อธิบายไว้ เป็นลักษณะของแบบฝึกทักษะซึ่งใช้ได้ ในส่วนของแบบฝึกทักษะที่ผู้ศึกษาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะวิชาดนตรีสากล ซึ่งแบบฝึกทักษะของผู้ศึกษาจะมีลักษณะที่ดีดังนี้

1. คำสั่ง ชัดเจนและคำชี้แจงใช้คำที่เข้าใจง่ายและไม่ยาวเกินไป เพื่อให้เด็กเข้าใจและศึกษาด้วยตนเองได้ตามต้องการ
2. เน้นการฝึกซ้ำ ๆ
3. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย
4. ระดับเนื้อหาเหมาะกับระดับพื้นฐานความสามารถของผู้เรียน
5. กำหนดเวลาที่ใช้ในแบบฝึกทักษะให้เหมาะสม
6. สร้างแรงจูงใจให้กับเด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น และกระตุ้นหรือรื้อฟื้นที่อยากกระทำกิจกรรมโดยทุกครั้ง เมื่อจบการฝึกให้การเสริมแรงเด็กโดยชมเชยด้วยคำพูดหรือเขียนให้กำลังใจในแบบฝึกทักษะเพื่อให้เด็กจะได้อยากทำกิจกรรมต่อไป

2.1.3 ประโยชน์ของการใช้แบบฝึก

เดียนใจ ศรีเนตร ได้บอกถึงประโยชน์ของแบบฝึกหัดไว้ว่า แบบฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนนั้นมีการพัฒนาที่ดีมีความชำนาญและเกิดการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (เดียนใจ ศรีเนตร, 2544)

สุนันทา สุนทรประเสริฐ ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกหัดไว้ว่า

1. ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะจากแบบฝึกที่ผู้สอนสร้างขึ้น ซึ่งตรงกับเนื้อหาที่ครูทำการสอน
2. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอนมาทดสอบการเรียนรู้ของตนเองว่าเกิดจากการเรียนรู้
3. ใช้สำหรับประเมินผลการสอบเป็นรายบุคคล โดยใช้แบบฝึกที่ครูสร้างขึ้นมาทให้ทราบว่าผู้เรียนนั้นมีความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนนั้นมากน้อยเพียงใด
4. ใช้ในการทบทวนสิ่งที่ครูผู้สอนนั้นได้สอนไปแล้ว

สรุปได้ว่าประโยชน์ของการใช้แบบฝึกนั้น เป็นการช่วยให้ผู้เรียนนั้นได้ทบทวนในสิ่งที่เรียนมาแล้วเพื่อนำสิ่งที่ได้เรียนรู้นั้นมาใช้ประโยชน์ได้ และเป็นการประเมินว่าผู้เรียนนั้นมีความเข้าใจเนื้อหาการเรียนนั้นมากน้อยเพียงใด (สุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2544)

2.1.4 หลักการการสร้างแบบฝึกหัด

ถวัลย์ มาศจรัส ได้กล่าวถึงส่วนประกอบของแบบฝึกไว้ว่า ต้องมีจุดประสงค์ชัดเจนสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะตามสาระการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มการเรียนรู้ ในส่วน

ของเนื้อหาต้องถูกต้องตามหลักวิชา ให้ภาษาเหมาะสม มีคำอธิบายและคำสิ่งที่ชัดเจนง่ายต่อการปฏิบัติตาม สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ นำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นไปตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคล มีคำถามและกิจกรรมที่ท้าทายส่งเสริมทักษะกระบวนการเรียนรู้ของธรรมชาติวิชา มีกลยุทธ์การนำเสนอ การตั้งคำถามที่ชัดเจนน่าสนใจ ปฏิบัติได้ สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างต่อเนื่อง (อ้างถึงใน : (สมศรี ขำสุนทร, 2560))

สมวงศ์ แปลงประสพโชค ได้กล่าวถึงหลักการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดไว้ดังนี้ แบบฝึกหัดและกิจกรรมควรเรียงจากง่ายไปยากหาคำตอบของแบบฝึกหัดบางข้อเพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบผลงานและควรมีข้อแนะนำอธิบายสำหรับข้อที่ยาก ควรให้ผู้เรียนได้ทำแบบฝึกหัดในช่วงเวลาเรียน จะได้จำแนกข้อยากและมีโอกาสซักถาม หลีกเลี่ยงการให้แบบฝึกหัดที่ซ้ำซากและกิจกรรมที่เป็นกิจวัตร ควรสอดแทรก เกม ปริศนา และกิจกรรมทดลองที่น่าสนใจ ควรมีแบบฝึกหัดแบบปลายเปิดให้ผู้เรียนเลือกปัญหาด้วยตนเอง ควรอนุญาตให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มในบางโอกาส พยายามส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่มและลดการลอกงานกัน (สมวงศ์ แปลงประสพโชค, 2538)

สมทรง สุวพานิช ได้เสนอถึงวิธีการให้ทำแบบฝึกหัดดังต่อไปนี้ การให้ฝึกปฏิบัติควรจะมาหลังการสอน เมื่อผู้เรียนเข้าใจดีแล้ว และควรให้ฝึกทุก ๆ ด้าน โดยฝึกทำจากสิ่งที่ง่ายไปหาสิ่งที่ยากให้ระยะเวลาสั้น ๆ ในการฝึกแต่บ่อยครั้งจะดีกว่าการฝึกติดต่อกันเป็นเวลานาน เนื่องจากเด็กแต่ละคนอาจจะใช้วิธีการทำที่แตกต่างกัน ดังนั้นครูต้องติดตามผลการฝึกอยู่เสมอ ควรให้งานตามความสามารถ ตามความเหมาะสมเป็นกลุ่ม ๆ ครูควรจัดให้เด็กเก่งศึกษาปัญหาทางคณิตศาสตร์ประเภทลับสมองเพื่อให้เขาได้พบสิ่งแปลกใหม่ เป็นการเร้าความสนใจ ไม่ควรปล่อยให้ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ ทุกครั้งไป ครูต้องสร้างทัศนคติที่ดีต่อการให้แบบฝึกหัด โดยให้เด็กเห็นความสำคัญและให้ใช้เป็นสิ่งแสดงความก้าวหน้าของแต่ละคน ครูต้องแนะนำอย่างใกล้ชิดหากมีผิดพลาดครูควรแก้ไขเสียก่อนที่จะติดเป็นนิสัยในการฝึกที่ชัดเจน ครูต้องดูแลและจัดการฝึกให้เหมาะสมกับนักเรียนซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล และครูต้องสรรหากิจกรรมที่ใช้ฝึกให้มีความหลากหลายให้ผู้เรียนได้ฝึก (สมทรง สุวพานิช, 2539)

จากการสรุปหลักการการสร้างแบบฝึกหัดที่กล่าวมาทางข้างต้นนั้น การสร้างแบบฝึกหัดนั้น ควรมีส่วนประกอบที่สำคัญ ดัง ต่อไปนี้

1. มีจุดประสงค์ชัดเจนสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะตามสาระการเรียนรู้
2. ของเนื้อหาต้องถูกต้องตามหลักวิชา ใช้ภาษาเหมาะสม

3. คำอธิบายและคำสั่งที่ชัดเจนง่ายต่อการปฏิบัติตาม สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้

4. แบบฝึกหัดและกิจกรรมควรเรียงจากง่ายไปยาก

5. หลีกเลี่ยงการให้แบบฝึกหัดที่ซ้ำซาก

6. การสอดแทรกกิจกรรมเพื่อทำให้ผู้เรียนนั้นไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน

2.1.5 หลักทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา ได้กล่าวถึง กฎการเรียนรู้ที่สำคัญของ ธอร์นไดค์ว่า มีอยู่ 3 กฎ คือ

1. กฎแห่งความพึงพอใจ หรือกฎแห่งผล ธอร์นไดค์ได้สรุปว่า อินทรีย์จะทำใน สิ่ง ที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจและจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่พึงพอใจ ธอร์นไดค์ได้เน้นถึง การใช้เทคนิคที่จะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียน เช่น การชม การให้รางวัล

2. กฎแห่งความพร้อม การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อผู้เรียนอยู่ในสภาพ ที่พร้อมจะเรียนหรือพร้อมที่จะทำกิจกรรม ความพร้อมในที่นี้รวมความถึงความพร้อมด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์

3. กฎแห่งการฝึกหัด ประกอบด้วยกฎที่สำคัญ 2 ข้อ คือ

ก. กฎแห่งการใช้พฤติกรรมใดที่อินทรีย์ได้มีการกระทำอยู่เสมอหรือมีการฝึกฝน อยู่เป็นประจำ ไม่ได้ทิ้งช่วงไว้นาน อินทรีย์ย่อมเกิดทักษะและกระทำพฤติกรรมนั้นได้ดี

ข. กฎแห่งการไม่ใช้พฤติกรรมใดก็ตามที่อินทรีย์ทิ้งช่วงไว้นานอินทรีย์ย่อมจะ เกิดการลืมหรือกระทำพฤติกรรมนั้นไม่ดี

นอกจากนี้ พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา ยังได้กล่าวถึงทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของ สกินเนอร์ ไว้ว่า มีความเชื่อในเรื่องของการเสริมแรง พฤติกรรมใดก็ตามถ้าได้รับการเสริมแรงพฤติกรรมนั้นก็จะมี แนวโน้มที่จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ สกินเนอร์ได้นำผลการทดลองมาใช้ในการกิจกรรมการเรียนการสอนไว้หลาย รูปแบบ เช่น บทเรียนโปรแกรม โดยยึดหลักการเสริมแรงและลักษณะอื่น ๆ ที่สำคัญ ประกอบด้วย

ก. ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมหรือลงมือกระทำด้วยตนเอง

ข. ให้มีความก้าวหน้าไปทีละน้อย ๆ

ค. ให้ผู้เรียนได้รู้ผลการกระทำในทันที

ประโยชน์ที่ได้รับจากบทเรียนโปรแกรมตามความเห็นของสกินเนอร์

1. นักเรียนจะได้รับการเสริมแรงได้ทันท่วงที

2. สามารถทำงานได้ตามลำพังซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนเกิดความรู้สึกมีอิสระในการเรียน ไม่ต้องกังวลใจที่จะถูกครูดุ หรือถูกเพื่อนเยาะเย้ยถ้าทำไม่ได้ ทำให้นักเรียนเกิด ความสบายใจที่จะเรียนและสนุกกับการเรียน

3. บทเรียนโปรแกรมจะช่วยให้ นักเรียนรู้จักดูแลรับผิดชอบตนเอง และเกิด ความเชื่อมั่นในตนเอง (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2544)

โดยสรุปทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ ที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ กฎแห่งความ พร้อมเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจก็จะเกิดการเรียนรู้ได้ดี กฎแห่งความพึงพอใจหรือ กฎแห่งผล เมื่อผู้เรียนมีความพึงพอใจ สนุกสนาน มีความสุขในการทำกิจกรรมก็จะเกิด การเรียนรู้ได้ดี และกฎแห่งการฝึกหัด เมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนอยู่เป็นประจำ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี นอกจากนี้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ ที่มีความเชื่อในเรื่องของการเสริมแรง นักเรียนจะเกิดการ เรียนรู้ได้ดี เมื่อได้รับความภาคภูมิใจ ไม่มีความกังวล ทราบความก้าวหน้าของตนเองไป ทีละน้อย เป็น ลักษณะของการเสริมแรง จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ซึ่งผู้ศึกษาได้นำทฤษฎีดังกล่าวมาเป็น แนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะวิชาดนตรี โดยให้ผู้เรียนได้ทำการปฏิบัติอยู่เสมอ จะช่วยให้ ผู้เรียนเกิดทักษะในเรื่องการเป่าแซกโซโฟนได้ดีขึ้น และแบบฝึกยังให้ผู้เรียนได้ เป็นแรงเสริมให้ นักเรียนมีความรู้สึกอยากที่จะเรียนรู่มากขึ้น

วันชัย ไทยใหม่ ได้ให้คำแนะนำว่าแบบฝึกควรสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยา ดังนี้

1. เราใจให้นักเรียนเกิดความสนใจโดยใช้แบบฝึกหลาย ๆ ชนิด
2. ให้นักเรียนมีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและความ เข้าใจลงในแบบฝึกหัด
3. ให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนมาตอบในแบบฝึกหัดให้ตรงเป้าหมาย (วันชัย ไทย ใหม่, 2539)

กรณีการ พวงเกษม ได้กล่าวถึงการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อใช้ฝึกทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ นั้น ต้องสร้างโดยคำนึงถึงหลักทางจิตวิทยา ดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ต้องคำนึงอยู่เสมอว่า นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ ความสนใจแตกต่างกัน ในการสร้าง แบบฝึกหัดจึงควรพิจารณาให้เหมาะสม ไม่ง่ายเกินไปสำหรับเด็กที่เก่ง และไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กที่อ่อน เพื่อให้เด็กเก่งช่วยเหลือเด็กที่อ่อน
2. การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of Exercise) ธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีก็ต่อเมื่อได้มีการฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำ ๆ ฉะนั้นในการสร้าง

แบบฝึกหัดจึงควรสร้างแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนเรื่องหนึ่ง ๆ ซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง โดยแบบฝึกหัดมีลักษณะหลายรูปแบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย อันจะส่งผลทำให้ความสนใจในการฝึกลดลงและจะไม่เกิดการเรียนรู้เท่าที่ควร

3. กฎแห่งผล (Law of Effect) เมื่อนักเรียนได้เรียนไปแล้ว นักเรียนย่อมต้องการทราบผลการเรียนของตนเองว่าเป็นอย่างไร เมื่อให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรือให้ทำงานใด ๆ จึงควรเฉลยหรือตรวจ เพื่อให้นักเรียนทราบผลโดยเร็ว หรือสามารถตรวจคำตอบได้เอง เพื่อจะได้รู้ข้อบกพร่องของตนเอง

4. แรงจูงใจ (Motivation) เพื่อให้เด็กอยากทำแบบฝึกหัดต่อไป แบบฝึกหัดควรเป็นแบบสั้น ๆ เพื่อไม่ให้นักเรียนเบื่อหน่าย ควรมีแบบฝึกหัดหลายรูปแบบไม่ซ้ำซาก เช่น อาจจัดแบบฝึกหัดในลักษณะของเกม กิจกรรมในสถานการณ์ที่ต่าง ๆ แปลกใหม่ น่าสนใจ และสนุกสนาน เหมาะสมกับวัยและความต้องการของผู้เรียน (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2540)

2.2 เอกสารเกี่ยวกับแซ็กโซโฟนและประเภทของแซ็กโซโฟน

2.2.1 ประวัติแซ็กโซโฟน

แซ็กโซโฟน เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่มีความนิยมในดนตรีหลากหลายประเภทถือกำเนิดขึ้นโดย ออดอล์ฟ แซ็กซ์ (Adolphe Sax) มีชื่อจริงว่า Antoine-Joseph Sax เป็นชาวเบลเยียมเกิดที่เมืองดินานท์ (Dinant) เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ. 1814 บิดาชื่อ ชาร์ล โจเซฟ แซ็กซ์ (Charles Joseph Sax) เป็นนักดนตรีเป่าฟลูตและคลาริเน็ต มีโรงงานประดิษฐ์เครื่องดนตรี โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องลมทองเหลืองอยู่ที่เมืองดินานท์ ประมาณปี ค.ศ. 1815 ได้ย้ายโรงงานไปอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์ ออดอล์ฟ แซ็กซ์ ได้เรียนรู้และได้รับการถ่ายทอดวิชาต่างๆ จากบิดา ในขณะเดียวกันยังได้ศึกษาดนตรีที่สถาบันดนตรีแห่งกรุงบรัสเซลส์ โดยศึกษาการเป่าฟลูตและคลาริเน็ต ในปีค.ศ. 1830 ได้ประดิษฐ์เครื่องดนตรีเป็นครั้งแรก โดยมีฟลูตและคลาริเน็ตซึ่งทำด้วยงาช้างแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ในปีค.ศ. 1838 และได้ลิขสิทธิ์ในการประดิษฐ์เบสคลาริเน็ตระหว่างปีค.ศ. 1840-1841 ได้ประดิษฐ์แซ็กโซโฟนและนำออกแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ใน ค.ศ. 1841 แต่คณะกรรมการไม่ได้มอบรางวัลให้แก่เขาโดยอ้างว่าอายุน้อย หลังจากนั้นได้ย้ายไปตั้งร้านประดิษฐ์และซ่อมเครื่องดนตรีที่กรุงปารีสในปี ค.ศ. 1842 ซึ่งได้รับความนิยมมากในยุโรป โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องลมทองเหลืองในสมัยนั้น ออดอล์ฟ แซ็กซ์ เสียชีวิตในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1894 ที่กรุงปารีสเมื่ออายุ 60 ปี ในระยะต้นของต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 บริษัทเฮนรี เซลเมอร์แห่งปารีสได้ซื้อร้านของออดอล์ฟ แซ็กซ์ และดำเนินการแทน และผลิตแซ็กโซโฟนยี่ห้อ เซลเมอร์ ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1920 เสียงแซ็กโซโฟนจะมีเอกลักษณ์คือ อ่อนหวาน นุ่มนวล ชวนน่าฟังเหมาะสำหรับใช้เป็นเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยวในวง

รูปแบบต่างๆ แซ็กโซโฟน มีทั้งหมด 6 ชนิดได้ แก่ โซปราโนโน (Sopranino Saxophone) โซปราโน (Soprano Saxophone) อัลโต (Alto Saxophone) เทเนอร์ (Tenor Saxophone) บาริโทน (Baritone Saxophone) และเบส (Bass Saxophone) แต่ส่วนใหญ่นิยมเล่นกันอยู่ 4 ชนิด ได้แก่ โซปราโน อัลโต เทเนอร์ บาริโทน ถ้าพูดถึงดนตรีแจ๊สนั้นจะต้องนึกถึงเสียงแซ็กโซโฟน แซ็กโซโฟนจึงเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของดนตรีแจ๊ส (Woodwinds-Brass-Articles, 2562)

2.2.2 ประเภทของเครื่องมือนอกแซ็กโซโฟน

ตระกูลแซ็กโซโฟนเป็นตระกูลใหญ่เช่นเดียวกับคลาริเน็ต แซ็กโซโฟนมีขนาดต่างๆถึง 7 ขนาดด้วยแต่ปัจจุบันนิยมใช้มี 4 ขนาด ได้แก่ โซปราโนแซ็กโซโฟน, อัลโตแซ็กโซโฟน, เทเนอร์แซ็กโซโฟน และบาริโทนแซ็กโซโฟนในบรรดา 4 ชนิดที่กล่าวมานี้ โซปราโนแซ็กโซโฟนเป็นแซ็กโซโฟนที่มีเสียงความถี่เสียงสูงที่สุด ตามด้วยอัลโตแซ็กโซโฟน เทเนอร์แซ็กโซโฟนและสุดท้ายที่เสียงต่ำที่สุดคือบาริโทนแซ็กโซโฟน

โซปราโนแซ็กโซโฟน (Soprano Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่มีขนาดเล็ก น้ำหนักเบา และมีความถี่สูงที่สุดเนื่องจากมีขนาดเล็กและน้ำหนักเบาจึงสามารถถือไว้ในมือได้ง่ายโดยไม่ต้องใช้สายสะพายแซ็กโซโฟนอย่างไรก็ตาม โซปราโนแซ็กโซโฟน ไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการหัดเล่นแซ็กโซโฟน เนื่องจากมีความยากในการเป่ามากกว่า อัลโตแซ็กโซโฟน และ เทเนอร์แซ็กโซโฟน ในปัจจุบัน โซปราโนแซ็กโซโฟนจะมีรูปทรงให้เลือก 2 แบบ คือแบบตรง และแบบโค้งก็จะมีลักษณะเหมือนกับ อัลโตแซ็กโซโฟน แต่มีขนาดเล็กกว่าโซปราโนแซ็กโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกฎแจ๊สเสียง บีแฟลต

อัลโตแซ็กโซโฟน (Alto Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มต้นฝึก เนื่องจากเป็นแซ็กโซโฟนที่เป่าง่ายกว่าโซปราโนแซ็กโซโฟนและมีน้ำหนักเบากว่า เทเนอร์แซ็กโซโฟน อัลโตแซ็กโซโฟนสามารถเป่าได้ในดนตรีหลายๆสไตล์ไม่ว่าจะเป็นสไตล์คลาสสิก, ป๊อป, แจ๊ส แต่นักดนตรีคลาสสิกจะนิยมใช้อัลโตแซ็กโซโฟนในการเล่นมากกว่าการใช้แซ็กโซโฟนชนิดอื่น ๆ รวมถึงการเล่นดนตรีแบบแจ๊ส, คอนเสิร์ตหรือมาร์ชซึ่งเบนด์ก็เช่นกัน อัลโตแซ็กโซโฟน จึงเป็นแซ็กโซโฟนที่ได้รับความนิยมมากที่สุด อัลโตแซ็กโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกฎแจ๊สเสียง อีแฟลต

เทเนอร์แซ็กโซโฟน (Tenor Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่ถูกใช้มากในการเล่นดนตรีแนวแจ๊ส แต่ก็สามารถเห็น เทเนอร์แซ็กโซโฟน ได้ในการเล่นดนตรีแบบอื่น ๆ เช่นกันเสียงของ แซ็กโซโฟน เทเนอร์ จะมีลักษณะแบบนุ่ม ๆ อ้วน ๆ และต่ำกว่า อัลโตแซ็กโซโฟน และ โซปราโนแซ็กโซโฟน รองจากอัลโตแซ็กโซโฟน แล้ว เทเนอร์แซ็กโซโฟน ก็น่าจะเป็นตัวเลือกที่มีโอกาสจะใช้ในการเริ่มต้น เทเนอร์แซ็กโซโฟนอยู่ในกฎแจ๊สเสียง บีแฟลต

บาริโทนแซ็กโซโฟน (Baritone Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่มีขนาดใหญ่และมีความถี่เสียงต่ำสุด และราคาแพงที่สุดในบรรดา แซ็กโซโฟน ดังนั้น บาริโทนแซ็กโซโฟน จึงไม่เหมาะแก่นักแซ็กโซโฟนมือใหม่ทั้งหลาย ความยาวของบาริโทนแซ็กโซโฟนจะอยู่ประมาณ 7 ฟุต บาริโทนแซ็กโซโฟนอยู่ในกลุ่มแจ๊ส อีแฟลต (Woodwinds-Brass-Articles, 2562)

2.2.3 การการสอนปฏิบัติดนตรี

หลักการทั่วไปในการเรียนการสอนดนตรี ได้แก่ การสอนให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับเสียงก่อนที่จะแนะนำหรือสอนเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางดนตรี ประการที่สองผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกประเภท ประการที่สามสาระดนตรีและกิจกรรมควรจัดให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ประการที่สี่กิจกรรมที่จัดในการเรียนการสอนดนตรีควรมีการหลากหลายต่างกันไปซึ่งหลักการทั่วไปที่กล่าวมานี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับหลักการจัดการเรียนการสอนดนตรีของระบบเพสตารอสซี่

1. สอนให้รู้จักเสียงก่อนสัญลักษณ์เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนการร้องก่อนเรียนเกี่ยวกับการเขียนโน้ต หรือของโน้ต

2. แนะนำให้ผู้เรียนสังเกตและฟังเสียงตลอดจนลองเลียนแบบเสียงต่างๆ ที่ได้ยินเพื่อให้เห็นถึงความเหมือน ความแตกต่าง และผลที่เกิดเสียง ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงและมีส่วนในกิจกรรมด้วยตนเอง อันเป็นการดีกว่าการอธิบายสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้ผู้เรียนฟัง ซึ่งผู้เรียนไม่ได้รับประสบการณ์อย่างเต็มที่ และเป็นการเรียนที่ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรม

3. สอนสิ่งต่างๆ ทีละอย่าง ได้แก่ จังหวะ ทำนอง และลีลาของดนตรีโดยมีทั้งการสอนและการปฏิบัติควบคู่กันไป ก่อนที่ผู้เรียนจะเรียนรู้และปฏิบัติบทเรียนที่เป็นผลรวมขององค์ประกอบดนตรีในระดับที่มีความยากมากขึ้น

4. ในการฝึกปฏิบัติแต่ละขั้นตอน ผู้เรียนควรปฏิบัติได้เป็นอย่างดี ในแต่ละขั้นตอน ก่อนก้าวไปสู่การฝึกปฏิบัติที่ยากขึ้นต่อไป

5. ควรใช้วิธีการอุปนัย (Induction) ในการสอน คือการให้ตัวอย่างฝึกปฏิบัติและค่อยสรุปเป็นหลักการและทฤษฎี

6. ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้คิดวิเคราะห์ และฝึกปฏิบัติในเรื่องคุณภาพของเสียงและประยุกต์สิ่งที่ได้รับกับดนตรี

7. การสอนชื่อตัวโน้ตควรให้มีความสัมพันธ์กับบทเพลงที่ใช้ประกอบการเรียน

ณัชชา โสคติยานุรักษ์ การสอนดนตรีเป็นทักษะเฉพาะที่ต้องฝึกฝนเป็นศาสตร์ชั้นสูงที่ต้องศึกษาหาประสบการณ์เป็นพิเศษ ไม่ใช่รู้แต่เพียงเนื้อหาดนตรีก็สอนได้กันทุกคน ครูจะต้องรู้ว่าควรสอนอะไรและสอนอย่างไร ต้องรู้ระดับความสามารถของเด็กในชั้นเรียนและรู้พื้นฐานของเด็กโดยรวม จะ

ใช้วิธีการสอนแบบเดียวกันเพื่อบ่อนเนื้อหาเดียวกันนั้นกับเด็กต่างกลุ่มไม่ได้ นักการศึกษาด้านดนตรีทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศได้ค้นคว้าวิจัยกันอย่างกว้างขวางในเรื่องของการสอนดนตรีสำหรับเด็ก ข้อสรุปเป็นอย่างไรนั้นคงฟันธงไม่ได้ เพราะขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมหลายประการ ทุกวันนี้ในประเทศไทยก็มีวิธีการสอนและเนื้อหาที่สอนในวิชาดนตรีไม่เหมือนกันในแต่ละโรงเรียน ซึ่งความจริงก็เป็นเรื่องที่ดีที่ได้ทำอะไรไม่เหมือนกันแต่ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า ครูดนตรีที่สอนที่สอนประจำโรงเรียนนั้นจบทางด้านนี้โดยตรงหรือไม่ มีประสบการณ์เพียงพอหรือไม่ มีความตั้งใจจริงในการสอนหรือไม่ คิดค้นคว้าหาวิธีการสอนที่เหมาะสมหรือไม่ และรู้จักฝึกฝนตัวเองอยู่เสมอหรือไม่ การสอนดนตรีในชั้นเรียนควรอาศัยการค้นคว้าจากประสบการณ์ของครูเป็นสำคัญ ควรมุ่งเน้นให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีกับดนตรี ปลูกฝังความรู้ด้านดนตรีให้เขาสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองต่อไปหรือศึกษาในชั้นสูงต่อไป และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขได้ (ณัชชา โสคติยานุรักษ์, 2549)

ณรุทธ์ สุธงจิตต์ ในการสอนดนตรีถ้าครูผู้สอนมีหลักการหรือเทคนิควิธีการสอนที่ถูกต้องเหมาะสม จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จและดียิ่งขึ้นในเรื่องนี้ได้กล่าวถึงแนวทางในการสอนดนตรี ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. การสอนให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังเสียงก่อน ก่อนที่จะสอนสัญลักษณ์ทางดนตรี
 2. ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมดนตรีทุกประเภท
 3. สาระดนตรีและกิจกรรม ควรจัดให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
 4. กิจกรรมที่จัดในการเรียนการสอนดนตรี ควรมีความหลากหลายต่างกันไป
- (ณรุทธ์ สุธงจิตต์, 2538)

สรุปได้ว่าการสอนปฏิบัติดนตรีแต่ละเครื่องมือ ย่อมมีเทคนิควิธีสอนหรือกลวิธีสอนแตกต่างกันไปตามความเฉพาะของเครื่องมือนั้นๆ อย่างไรก็ตาม หลักการสอนทั่วไปที่ควรคำนึงถึง และเป็นหลักการที่สามารถใช้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาการสอนปฏิบัติดนตรีแต่ละประเภทนั้นสามารถกล่าวได้ว่ามีความเหมือนกัน หรือสามารถนำหลักการทั่วไปนี้ไปประยุกต์ใช้ได้ หรือนำไปพัฒนาให้เหมาะสมกับการสอนทักษะดนตรีเฉพาะเครื่องมือต่อไปนี้การเรียนการสอนดนตรีไม่ว่าในระดับใดก็ตาม ถ้าผู้สอนมีหลักการหรือเทคนิควิธีการสอนที่ถูกต้องเหมาะสม ย่อมจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความเข้าใจในสาระดนตรีได้ ในระดับประถมศึกษาวิธีการสอนจัดว่ามีความสำคัญมาก ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนยังอยู่ในวัยที่ไม่สามารถจะเรียนรู้หรือเข้าใจบางสิ่งบางอย่างที่เป็นนามธรรมได้อย่างถ่องแท้ ผู้สอนจึงควรหาวิธีการที่จะช่วยทำให้สิ่งที่เป็นนามธรรมมีความหมายกับผู้เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งนั้นๆได้ดีขึ้น ส่วนในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา ผู้เรียนมีการพัฒนาด้าน

ความคิดเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ความเข้าใจให้เรื่องต่างๆดีขึ้น เทคนิควิธีการสอนก็ยังคงเป็นสิ่งจำเป็นในอันที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ดีขึ้น การเรียนการสอนดนตรีที่ดีจึงควรเป็นวิธีการที่พัฒนามาจากหลักการหรือแนวคิดที่เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียนและสาระดนตรี

2.3 ทฤษฎีการปฏิบัติเครื่องดนตรี

2.3.1 จังหวะ

หมายถึง ช่วงเวลาที่ดำเนินอยู่ในขณะที่บรรเลงดนตรี ลื่นสุดลงก็ต่อเมื่อบทเพลงนั้น ๆ แล้ว จังหวะมีหน้าที่คอยควบคุมการเคลื่อนที่ของทำนองและแนวประสานเสียงต่างๆ ให้มีความสัมพันธ์กัน การเดินของจังหวะจะดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ จึงเปรียบเทียบกับจังหวะเหมือนกับเป็นเวลาหรือชีพจรของดนตรีจังหวะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของดนตรี และเป็นทักษะขั้นพื้นฐานของผู้เล่นดนตรี จังหวะแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

จังหวะเคาะ (Beat) เป็นหน่วยบอกช่วงเวลาของดนตรี ปฏิบัติโดยการเคาะจังหวะให้ดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอขณะที่เล่นดนตรี จนกว่าจะจบบทเพลง

จังหวะทำนอง (Rhythm) เป็นช่วงเวลาเสียงดังออกมา มีทั้งเสียงสั้นเสียงยาว สลับกันไปหรือบางครั้งอาจสลับด้วยความเงียบด้วยก็ได้ ซึ่งมีความแตกต่างกันไปแล้วแต่บทเพลง ความสั้น - ยาวของจังหวะใช้จังหวะเคาะเป็นเครื่องวัดจังหวะเป็นองค์ประกอบดนตรีแนวนอน ซึ่งเป็นคุณสมบัติข้อแรกของผู้เรียนดนตรีที่จะต้องทำความเข้าใจจนสามารถปฏิบัติจังหวะตามโน้ตได้ ตัวโน้ตและตัวหยุดเป็นสัญลักษณ์ที่เขียนบันทึกความสั้น - ยาว ของจังหวะทำนอง โดยใช้จังหวะเคาะเป็นเครื่องวัดอัตราความสั้น - ยาว เมื่อเข้าใจเรื่องจังหวะก็สามารถเรียนรู้ดนตรีได้ดีขึ้น (สมนึก อุ่นแก้ว, 2555)

2.3.2 ตัวโน้ต และตัวหยุด

- 1) ตัวโน้ต (Note) หมายถึง สัญลักษณ์ที่เขียนบันทึกความสั้น – ยาวของเสียง
- 2) ตัวหยุด (Rest) หมายถึง สัญลักษณ์ที่เขียนบันทึกความสั้น – ยาวของความเงียบ

ลักษณะและชื่อของตัวโน้ต และตัวหยุด

ตัวโน้ต	ตัวหยุด	ชื่อไทย	ชื่ออังกฤษ	ชื่ออเมริกัน
○	—	ตัวกลม	Semibreve	Whole
♪	—	ตัวขาว	Minim	Half
♪	↘	ตัวดำ	Crotchet	Quarter
♪	↘	เข็บบึ่งหนึ่งชั้น	Quaver	Eighth
♪	↘	เข็บบึ่งสองชั้น	Semi Quaver	Sixteenth

ภาพประกอบ 2 ลักษณะและชื่อของตัวโน้ตและตัวหยุด

2.3.3 ระดับเสียง

ระดับเสียง หมายถึง ความสูง - ต่ำ ของเสียงดนตรี ซึ่งมีชื่อเรียกเรียงตามลำดับจากเสียงต่ำไปหาเสียงสูง ดังนี้

ชื่อระดับเสียง	โด	เร	มิ	ฟา	ซอล	ลา	ที
ชื่อตัวอักษร	C	D	E	F	G	A	B
ชื่อตัวเลข	1	2	3	4	5	6	7

สรุปได้ว่า ระดับเสียงได้มาจากการแบ่งเสียงดนตรีอย่างเป็นระบบ เป็นองค์ประกอบดนตรีในแนวตั้ง เขียนบันทึกด้วยบรรทัด 5 เส้น กฎประจำหลัก และสัญลักษณ์ประกอบอื่น ๆ เมื่อนำจังหวะกับระดับเสียงมารวมกันจะเกิดเป็นทำนองเพลง (สมนึก ชุ่นแก้ว, 2555)

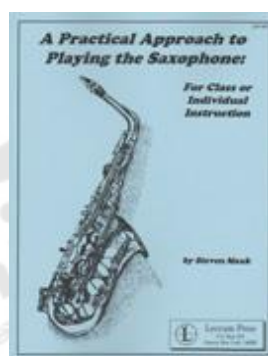
2.3.4 บันไดเสียง

บันไดเสียง หมายถึง กลุ่มของระดับเสียงหรือโน้ตที่นำมาจัดเรียงกันเป็นลำดับขั้น ในแต่ละขั้นมีระยะห่างของเสียงแตกต่างกันไปตามโครงสร้างของบันไดเสียงชนิดนั้นๆ ถ้าเรียงลำดับจากเสียงต่ำขึ้นไปเสียงสูงเรียกว่า ไต่เสียงขาขึ้น (Ascending) ถ้าเรียงลำดับจากเสียงสูงลงมาเสียงต่ำเรียกว่า ไต่เสียงขาลง (Descending) โดยไม่มีการข้ามขั้น และครอบคลุมโน้ตทั้งหมดในหนึ่งคู่แปดบันไดเสียงมีหลายชนิด แต่ละชนิดจะมีเสียงโดยรวมที่แตกต่างกันไป ซึ่งขึ้นอยู่กับโครงสร้างของบันไดเสียงนั้นๆ ว่ามี

ระยะห่างของเสียงแตกต่างกันอย่างไรสำเนียงของเสียงดนตรีของแต่ละชาติแต่ละท้องถิ่นมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวก็เนื่องมาจากการใช้บันไดเสียงที่แตกต่างกัน (สมนึก อุ่นแก้ว, 2555)

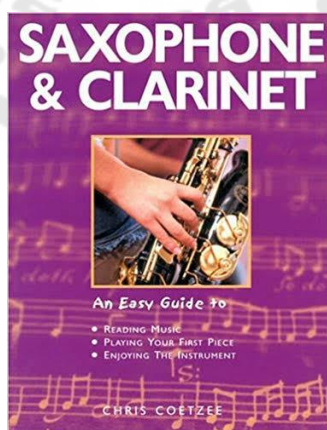
2.4 แบบฝึกหัดที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกหัดการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น

2.4.1 A Practice approach to playing the saxophone : for class or individual instruction by Steven Mauk

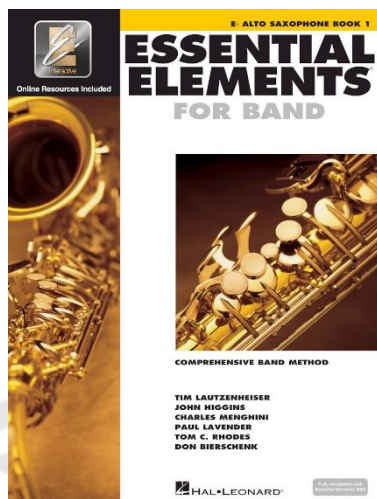
ภาพประกอบ 3 แบบฝึกหัด A Practice approach to playing the saxophone : for class or individual instruction by Steven Mauk

2.4.2 Saxophone Clarinet an easy guide by Chris Coetzee

ภาพประกอบ 4 แบบฝึกหัด Saxophone Clarinet an easy guide by Chris Coetzee

2.4.3 Essential Elements for Band book 1 From Saxophone

ภาพประกอบ 5 แบบฝึกหัด Essential Elements for Band book 1 From Saxophone

2.5 ประวัติและผลงานวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

พ.ศ. 2454

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงริเริ่มก่อตั้งลูกเสือขึ้น เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2454 นับเป็นประเทศที่ 3 ของต่อจากประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ทรงพระราชทานธงลูกเสือ ประจำจังหวัดพระนครและคทาให้แก่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

พ.ศ. 2460

แตรงลูกเสือในช่วงนั้นมี ครูพุทธรินทร์ เป็นผู้ควบคุมวง หลวงเสข สุนทร ซึ่งเป็นผู้ช่วย อาจารย์ใหญ่ฝ่ายปกครอง สอนภาษาฝรั่งเศส สอนดนตรี และเป็นคทาการวงดุริยางค์ด้วย

พ.ศ. 2500

อ.ทวี ชัยเจริญ เข้ารับราชการเป็นครูแผนดนตรีเตรียมอุดมศึกษา โรงเรียนสวนกุหลาบ วิทยาลัยได้รับการฟื้นฟูด้านดนตรีจากกองลูกเสือแห่งชาติ

ในสมัยอธิบดีกรมตำรวจเผ่า ศรียานนท์ ได้มอบหมายให้กรมตำรวจเป็นผู้สรรหาวงดนตรี ร่วมกับกองลูกเสือมีวงส่วนกลางและต่างจังหวัดจำนวน 10 วง วงดุริยางค์สวนกุหลาบวิทยาลัยได้รับความอนุเคราะห์จากรัฐบาล โดยรัฐบาลได้ให้ใช้เครื่องดนตรีใช้ในวง Brass band ซึ่งประกอบไปด้วย เครื่องเป่าทองเหลืองและเครื่องกระทบจำนวน 50 ชิ้น

วงดุริยางค์สวนกุหลาบวิทยาลัยได้เป็นตัวแทนของกรุงเทพฯ โดยได้รับเงินสนับสนุน ขณะนั้นประมาณ 150,000 บาทต่อโรงเรียน อาจารย์ทวี ชัยเจริญ ผู้ควบคุมวง เป็นผู้รับมอบเงินพร้อม ทั้งได้อบรมที่กองดุริยางค์กรมตำรวจเป็นเวลา 6 เดือนครึ่ง สิ่งที่ได้รับนั้นเกิดประโยชน์อย่างยิ่งใน การศึกษาดนตรีของนักเรียน ทำให้วงดุริยางค์สวนกุหลาบได้เครื่องดนตรีเพิ่มขึ้นมาใช้บรรเลงในพิธีการ ต่างๆ ของทางราชการ ซึ่งยังมีเครื่องดนตรีบางชิ้นที่ยังสามารถใช้ได้ถึงจนปัจจุบัน

พ.ศ. 2502

อ.ทวี ชัยเจริญ เข้ามาเป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวงดุริยางค์โรงเรียน หอองดุริยางค์ตั้งอยู่ที่ตึก ศาลาพระเสด็จ (อาคารไม้) ได้มีการริเริ่มส่งแถวลูกเสือเข้าประกวดเป็นครั้งแรก

พ.ศ. 2503

เข้าประกวดแถววงลูกเสือเป็นครั้งที่ 2 ในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนครั้งที่ 23 โดยได้รับ รางวัลรองชนะเลิศในปีนั้นวงดุริยางค์สวนกุหลาบได้แสดงการบรรเลงเพลงและแปรขบวนถวายหน้าพระที่ นั่ง ในการแข่งขันฟุตบอลประเพณีชิงถ้วยพระราชทานระหว่างโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยกับโรงเรียน เทพศิรินทร์

พ.ศ. 2504

ส่งประกวดแถววงลูกเสือเป็นครั้งที่สามในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนครั้งที่ 24 ได้รับรางวัล รองชนะเลิศ

พ.ศ. 2506

ได้รับพระราชทานรางวัลชนะเลิศ จากสมเด็จพระราชชนนี ในการบรรเลงและแปรขบวน ในงานศิลปหัตถกรรม และ ได้ริเริ่มก่อตั้งวง S.K. Jazz

พ.ศ. 2508

แสดงการบรรเลงและแปรขบวนถวายหน้าพระที่ประทับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ เวที กลางแจ้งในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนครั้งที่ 25

อาจารย์ทวี ชัยเจริญ ผู้บังคับกองดุริยางค์ลูกเสือเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา ภูมิพลอดุลยเดชบรมนาถบพิตร ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

พ.ศ. 2509

เป็นกองเกียรติยศรับเสด็จ ในพิธีเปิดกีฬา Asian Games ครั้งที่ 5 ณ สนามศุภชลาศัย

พ.ศ. 2515

ชนะเลิศการประกวดวงดุริยางค์งานกีฬา ที่จัดขึ้นโดยบริษัท Gevanis

พ.ศ. 2516 – 2517

ได้มีการเปลี่ยนแปลงวงจากแตรวงทองเหลือง โดยเพิ่มเครื่องเป่าลมไม้จำพวกปิคโลรีเน็ตเข้ามา ทำให่วงดุริยางค์สวนกุหลาบเป็นวงดุริยางค์เครื่องลม (Wind Band) ในแบบฉบับวงโยธวาทิต

พ.ศ. 2519

แสดงดนตรีให่วงดุริยางค์ลูกเสือประเทศฮ่องกงรับชมในโอกาส การเดินทางมาแสดงในประเทศไทยโดยในปีเดียวกันนี้เองท่านอาจารย์ทวี ชัยเจริญ ได้ขอลาออกจากราชการเพื่อไปรักษาสุขภาพ

พ.ศ. 2522

อาจารย์วิระ กาญจนรังสิตา ได้เริ่มมีการตัดชุดลูกเสือสำหรับใช้ในวงดุริยางค์ให้มีเนื้อผ้าและรูปแบบเป็นสีเดียวกันเพื่อเป็นเอกภาพ และเป็นรูปแบบแนวทางเดียวกับลูกเสือกองเกียรติยศรับเสด็จของโรงเรียน แต่ลูกเสือวงดุริยางค์สวนกุหลาบยังคงใช้เข็มขัดขาวและสนับแข้งสีขาวตามแบบเดิม

พ.ศ. 2523

อาจารย์กาญจนา เตชะวนิชย์ (คชแสง) เข้ารับราชการเป็นอาจารย์ดนตรีศึกษาได้มีการเริ่มใช้ชุดวงดุริยางค์ที่เป็นชุดพระราชทานแขนยาวสีขาวก้นกำมะหยี่สีน้ำเงินต้นท่อนที่ปลายแขนรอบคอเสื้อก้นกำมะหยี่สีน้ำเงิน กระดุมทองเป็นตราประจำโรงเรียน กางเกงขาสั้นสีดำ ครอบสนับสีขาวทับถุงเท้ายาวสีดำ สวมหมวกแก๊ปทรงหม้อตาลติดหน้าหมวกเป็นตราประจำวงรูปพิณ

พ.ศ. 2524

อาจารย์วิศิษฐ์ จิตรรังสรรค์ เข้ารับราชการเป็นอาจารย์ผู้ฝึกสอนและควบคุมวงดุริยางค์โรงเรียนได้เข้าร่วมการแข่งขันการประกวดวงดนตรีสากลประเภทวงแจ๊สในปีนี้เป็นครั้งแรก ซึ่งจัดขึ้น ณ หอประชุมคุรุสภา ในงานมหกรรมเครื่องเรียน โดยได้รับรางวัลชนะเลิศ

Suankularb Symphonic Band : ก้าวสู่การจัดคอนเสิร์ตสาธารณะชนเป็นครั้งแรก จัดแสดงคอนเสิร์ตสวนกุหลาบคอนเสิร์ต ครั้งที่ 1 ต่อสาธารณะชน ณ หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ.2524 มีการแสดง 2 รอบ โดยมีอาจารย์วิศิษฐ์ จิตรรังสรรค์ เป็นผู้อำนวยการวง เพลง ในปีเดียวกันนั้นเองก็ได้มีการรวมวงจุฬามิตรครบทั้ง 4 โรงเรียนเป็นครั้งแรก ในการแข่งขันฟุตบอลจุฬามิตรสามัคคีครั้งที่ 9 ณ สนามศุภชลาศัย

พ.ศ. 2525

ได้รับรางวัลชนะเลิศในการประกวดวงโยธวาทิตนักเรียนชิงถ้วยพระราชทานซึ่งจัดขึ้นโดยกรมพลศึกษาเป็นครั้งแรก

วงดนตรี SK Jazz ได้รับรางวัลชนะเลิศต่อเนื่อง จากการประกวดดนตรีในงานมหกรรมเครื่องเรียน ณ หอประชุมคุรุสภา

เริ่มใช้ชุดประจำวงดุริยางค์ที่เปียโนเบลเซอร์สีฟ้า กางเกงขายาวสีขาวยาว หมวกทรงหม้อตาลสีขาวเป็นครั้งแรกในพิธีเปิดประเพณีฟุตบอลจตุรมิตรครั้งที่ 10

จัดทำเทปบันทึกเสียงเพลงประจำโรงเรียนในรูปแบบเทปคาสเซตสเตอริโอขึ้นเพื่อจำหน่ายหารายได้ โดยได้รับความอนุเคราะห์จากท่านอาจารย์เพ็ญพวง ศิวะโกเศศ อาจารย์วีระ กาญจนารังสิตา อาจารย์สุโข ภูมิโชติ ในการอำนวยความสะดวกและประสานงาน

พ.ศ. 2527

จัดแสดงสวนกุหลาบคอนเสิร์ต ครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ. 2527 ณ หอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2531

ประกวดวงนักร้องเพลงไทย ได้รับรางวัลรางวัลชนะเลิศ และได้รับบรรเลงดนตรีหน้าพระที่นั่งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เนื่องในวโรกาสพิธีรัชมังคลาภิเษก ซึ่งจัดขึ้นโดยกองทัพบก

พ.ศ. 2532

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2532 ณ โรงละครแห่งชาติ โดยใช้ชื่อว่า “คอนเสิร์ตสวนกุหลาบ 108 ปี เพื่อสายใจไทย”

พ.ศ. 2538

ร่วมจัดแสดง สวนกุหลาบคอนเสิร์ตครั้งที่ 4 “ราตรีนี้ไปรอยด้วยกลีบกุหลาบ” ในงานกาลาดินเนอร์ จัดโดยบริษัทแกรมมี่ เนื่องในงาน “สวนกุหลาบวิทยาลัยครบรอบ 12 ทศวรรษ” เมื่อวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2538 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

พ.ศ. 2547

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 5 เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547 ณ หอประชุมสวนกุหลาบรำลึก นับเป็นการจัดคอนเสิร์ตครั้งแรกที่จัดร่วมกันระหว่างชุมนุมดนตรีสากลและชุมนุมดนตรีไทย

พ.ศ. 2548

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 6 “แม่ของแผ่นดิน” เพื่อเทิดพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และ เฉลิมฉลองครบรอบ 123 ปี แห่งการสถาปนาโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 ณ หอประชุมสวนกุหลาบรำลึก โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

พ.ศ. 2550

ประกวดวงโยธวาทิตนักเรียน – นิสิตนักศึกษา ครั้งที่ 26 จัดโดยกรมพลศึกษา ได้รับรางวัลเหรียญเงิน

พ.ศ. 2552

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 7 “Sound From Film” เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2552 ณ หอประชุมสวนกุหลาบรำลึก

พ.ศ. 2553

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 8 “ฟังเพลงซมติก รำลึกความหลัง ครั่งอยู่สวน” เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2553 ณ หอประชุมสวนกุหลาบรำลึก โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

พ.ศ. 2558

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 9 Suankularb Concert Special “Rose of love” วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 ณ หอประชุมสวนกุหลาบรำลึก โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

พ.ศ. 2559

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 10 “Long Tong Long time Long Building” วันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559 ณ ลานสนามหน้าตึกยาว โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

พ.ศ. 2560 - ปัจจุบัน

จัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งที่ 11 “Centennial Celebration Concert” วันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2560 ณ หอประชุมเล็ก ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

ปัจจุบันวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยยังคงทำหน้าที่ในการบรรเลงในพิธีต่างๆในโรงเรียนและนอกโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(มงคล สืบวงศ์, 2556) รายงานการพัฒนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน อำเภอลำเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 12 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 นักเรียนจำนวน 32 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าร้อยละ ค่าที (t-test) ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการศึกษาพบว่าชุดฝึกทักษะการฝึกปฏิบัติ อัลโตแซ็ก

ไซโฟนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 โดยมีประสิทธิภาพ 82.37/ 81.78 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กไซโฟน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภายหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กไซโฟนสูงกว่าก่อนได้รับการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01ความพึงพอใจของนักเรียนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะมีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก

(สุจิตตรา คงปลื้ม, 2552) การพัฒนาทักษะในด้านการอ่านโน้ตสากล ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาทักษะในด้านการอ่านโน้ตสากล ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 51 คน ด้วยวิธีการประเมินที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น โดยเริ่มทำการวิจัยตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนจำนวนหนึ่งมีการพัฒนาทักษะในด้านการอ่านโน้ตสากลดีขึ้นกว่าเดิมด้วยวิธีการให้แรงเสริมโดยการชมเชยและให้ระยะเวลาในการฝึกทักษะการอ่านโน้ตสากลมากพอสมควร ดังนั้นก่อนที่จะเกิดทักษะการอ่านให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนโน้ตสากลก่อนโดยจะนำมาซึ่งการพัฒนาทักษะในด้านการอ่านโน้ตสากลได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องรวมทั้งส่งผลมาถึงการปฏิบัติเครื่องดนตรีด้วยความเข้าใจและถูกต้องมากยิ่งขึ้น

(ธัญนา ชัยวิรัตน์, 2559) การพัฒนาชุดการสอนคีย์บอร์ด (เปียโน) สำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาดนตรี วิชาโทเปียโน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง การศึกษาครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชุดการสอนคีย์บอร์ด (เปียโน) สำหรับนักศึกษาวิชาโทเปียโน มหาวิทยาลัยลำปาง ที่มีประสิทธิภาพของชุดการสอนตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 และศึกษาความพึงพอใจเป็นนักศึกษาสาขาวิชาดนตรี ชั้นปีที่1 ปีการศึกษา 2558 ที่เรียนวิชาเปียโน จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยประกอบไปด้วย 1) ชุดการสอนคีย์บอร์ด 2)แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าร้อยละ (%) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลของการวิจัยพบว่า ชุดการสอนมีค่าประสิทธิภาพ 83.89/86.93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.37)

(บุษบา น้ำค้าง, 2560) การพัฒนาแบบฝึกหัดทักษะนักเรียนด้านการอ่านโน้ตดนตรีสากลเบื้องต้นโดยวิธีการประยุกต์ใช้วิธีการของโคดายสำหรับนักเรียนกิจกรรมชุมนุมวงโยธวาทิต โรงเรียนสงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นงานวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการฝึกทักษะนักเรียนด้านการอ่านโน้ตดนตรีสากลเบื้องต้น โดยการสร้างแบบฝึกหัดและ

ทดลองใช้สอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 19 คน โดยมีการทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกหัดมีค่าตรงเชิงเนื้อหา อยู่ในระดับใช้ได้ทุกข้อเฉลี่ยของผลของคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และมีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 95.79/90.8 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (เกณฑ์ 80/80) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกหัดมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกรายการประเมิน

(นายศิริพงศ์ สมบูรณ์, 2558) การสร้างแบบฝึกหัดการแก้ไขปัญหาการตัดสินใจและการตัดสินใจที่ไม่สัมพันธ์กันของการเล่นคลาริเน็ต กรณีศึกษา : เพลง A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM ท่อน SCHERZO โดย FELIX MENDELSSOHN การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) ศึกษาการตัดสินใจและการตัดสินใจที่ต้อง 2) ศึกษาปัญหาการตัดสินใจและการตัดสินใจที่ไม่สัมพันธ์กันของการเล่นคลาริเน็ต 3) เพื่อสร้างแบบฝึกหัดสำหรับการแก้ไขปัญหาการตัดสินใจและการตัดสินใจที่ไม่สัมพันธ์เพื่อใช้กับการบรรเลงเพลง ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นมีเนื้อหา 2 ส่วน ดังนี้ 1) ผลที่ได้จากแบบสอบถามจากความคิดเห็น คือ แบบฝึกหัดมีการอธิบายรายละเอียดของการฝึกซ้อมในแต่ละสัปดาห์ได้เป็นอย่างดีและมีระดับการซ้อมการง่ายไปหายากตามความเหมาะสมที่เกี่ยวข้องกับเพลงได้เป็นอย่างดี 2) ผลที่ได้จากแบบประเมินกลุ่มตัวอย่างทดลองมีพัฒนาการการตัดสินใจและการตัดสินใจที่สัมพันธ์ดีขึ้นอยู่ในเกณฑ์ ดี ในการเล่นบทเพลงดังกล่าว

(นายณัฐ เชียงทอง, 2555) แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ ดังนี้ 1) เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะดังกล่าวมีมีประสิทธิภาพ 76.66/74.4 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 70/70 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านโน้ตแรกเห็นมากขึ้นหลังจากการใช้แบบฝึกหัดคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนได้ 6.92 และหลังเรียนได้ 11.16 ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยยะที่ 0.5 และ 3) พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกเฉลี่ย 4.11 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 กลุ่มประชากร
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือการวิจัย
- 3.4 การดำเนินการทดลอง
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เครื่องมือแซ็กโซโฟน จำนวน 5 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

2.2 แบบทดสอบการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

3.3 การสร้างเครื่องมือการวิจัย

3.3.1 การสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

1) ศึกษาและค้นคว้าเอกสารสำหรับการเป่าแซ็กโซโฟน ได้แก่ ประวัติและประเภทของแซ็กโซโฟนวิธีการเป่าแซ็กโซโฟน คือ การวางรูปปาก การนั่งเป่า การยืนเป่า การวางนิ้วบนแซ็กโซโฟน การฝึกเป่าเสียงตัวโน้ตและสเกลในเครื่องมือแซ็กโซโฟน การบรรเลงเพลงด้วยเครื่องมือแซ็กโซโฟน

2) นำข้อมูลได้รับการจากค้นคว้ามาสร้างเป็นชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

3) หลังจากการสร้างชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยเสร็จแล้ว จึงนำชุดแบบฝึกหัดนั้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ

จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและทักษะการฝึกปฏิบัติในการใช้ทดลองการวิจัยนี้หรือไม่ ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คนได้แก่ 1) อ.นาวิ ศษเสณี ศิลปินอาวุโสกรมศิลปกร 2) อ.ณัฐพล เฟื่องอักษร อาจารย์สาขาวิชาดนตรีตะวันตกมหาวิทยาลัยสมเด็จเจ้าพระยา 3) อ.ดารารัตน์ นุตะวัฒน์ อาจารย์ประจำภาควิชาดุริยางคศิลป์ เอกดนตรีสากล คณะศิลปศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

4) นำผลที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับแก้ไขชุดแบบฝึกหัดตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและนำไปชุดแบบฝึกหัดให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจอีกรอบ

5) นำชุดแบบฝึกหัดไปทดลองกับผู้เรียน

3.3.2 การสร้างแบบทดสอบในการเป่าแซ็กโซโฟน

1) ศึกษาและค้นคว้าเอกสารสำหรับการเป่าแซ็กโซโฟน ได้แก่ ประวัติและประเภทของแซ็กโซโฟนวิธีการเป่าแซ็กโซโฟน คือ การวางรูปปาก การนั่งเป่า การยืนเป่า การวางนิ้วบนแซ็กโซโฟน การฝึกเป่าเสียงตัวโน้ตและสเกลในเครื่องมือแซ็กโซโฟน การบรรเลงเพลงด้วยเครื่องมือแซ็กโซโฟน

2) นำเนื้อหาที่ได้้นั้นมาทำแบบทดสอบการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

3) หลังจากการสร้างแบบทดสอบในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เสร็จแล้ว จึงนำชุดแบบฝึกหัดนั้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและทักษะการฝึกปฏิบัติในการใช้ทดลองการวิจัยนี้หรือไม่ ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คนได้แก่ 1) อ.นาวิ ศษเสณี ศิลปินอาวุโสกรมศิลปกร 2) อ.ณัฐพล เฟื่องอักษร อาจารย์สาขาวิชาดนตรีตะวันตกมหาวิทยาลัยสมเด็จเจ้าพระยา 3) อ.ดารารัตน์ นุตะวัฒน์ อาจารย์ประจำภาควิชาดุริยางคศิลป์ เอกดนตรีสากล คณะศิลปศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

4) นำผลที่ได้รับจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับแก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและนำไปชุดแบบฝึกหัดให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจอีกรอบ

5) นำแบบทดสอบไปเก็บข้อมูลจากนักเรียน

3.4 การดำเนินการทดลอง

1) ผู้วิจัยใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มาใช้ในการหาประสิทธิภาพในการสอนในวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีในเครื่องมือ แซ็กโซโฟน พร้อมชี้แจงคำแนะนำในการใช้ชุดแบบฝึก

2) ระยะเวลาการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ใช้เวลาครั้ง 2 ชั่วโมง จำนวน 8 สัปดาห์

3) หลังจากครบกำหนดจากใช้ชุดแบบฝึกหัดแล้วให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น เพื่อให้ทราบถึงความเข้าใจในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น ผู้เรียนจะต้องทำคะแนนแบบทดสอบให้ได้ร้อยละ 80 ถึงจะผ่านเกณฑ์การประเมิน

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 นำแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นไปใช้กับกลุ่มประชากร

5.2 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นมาเก็บรวบรวมเพื่อหาค่าสถิติต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 หลังจากได้ดำเนินการทดลองจนเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำผลคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น และให้นักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยประเมินความพึงพอใจในการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นเพื่อหาระดับความพึงพอใจ

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

7.1 หาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ (Content Validity) ของชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักศึกษานักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โดยพิจารณาจาก ความสอดคล้อง IOC ของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้สูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	แทน	ความสอดคล้องของเนื้อหา
$\sum R$	แทน	ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

7.2 หาค่าความเที่ยงของแบบประเมิน (Content Validity) ของชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โดยพิจารณาจาก ความสอดคล้อง IOC ของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้สูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	แทน	ความสอดคล้องของเนื้อหา
$\sum R$	แทน	ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

7.3 สถิติทดสอบสมมติฐาน หาค่า T-Test แบบ Dependent Sample เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนและหลังเรียน ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร ดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติ เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
D	แทน	ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
N	แทน	จำนวนคู่ของคะแนน
$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ทดลอง

7.4 ค่าประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟน ใช้สำหรับการหาค่าแตกต่างของคะแนนการทดสอบระหว่างก่อนเรียน และ หลังเรียน

$$E_1 = \frac{\Sigma x}{n} \times \frac{100}{A}$$

$$E_2 = \frac{\Sigma x}{n} \times \frac{100}{B}$$

เมื่อ	E_1	=	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	E_2	=	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
Σx		=	ผลรวมจากคะแนนที่ได้จากการวัดระหว่างเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้
A		=	คะแนนเต็มจากการวัดระหว่างเรียนทุกหน่วยการเรียนรู้
N		=	จำนวนผู้เรียน
ΣF		=	คะแนนรวมที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
B		=	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

7.5 หาค่าความยากง่าย (Difficulty) ของแบบทดสอบก่อน/หลังเรียนโดยการใช้อย่างง่ายในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนนักเรียนนงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

$$P = \frac{R}{N}$$

P	แทน	ความยาก
R	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกข้อนั้น (Right)
N	แทน	จำนวนคนที่ตอบทั้งหมด

7.6 หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบก่อน/หลังเรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

$$r = \frac{P_H - P_L}{N_H - N_L}$$

r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
P _H	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
P _L	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในแต่ละกลุ่ม

7.7 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อน/หลังเรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

โดยใช้สูตร KR-20

$$r_{tt} = \left[\frac{k}{k-1} \right] \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

r _{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
K	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
s ²	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ
p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
q	แทน	สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ

7.8 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจโดยใช้ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยมีสูตรดังนี้

$$a = \left[\frac{k}{k-1} \right] \left[\frac{1 - \sum s_i^2}{s_i^2} \right]$$

a แทน ความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจ

k แทน จำนวนข้อคำถาม

$\sum s_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

7.9 วิเคราะห์ความพึงพอใจและความเหมาะสมของชุดการสอนในการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ค่าร้อยละ (Percentage)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ตัวเลขที่ต้องการเปรียบเทียบ}}{\text{จำนวนเต็ม}} \times 100$$

คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนคน

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

SD แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนคน

โดยแปลความหมายค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของเบส(Vest. 1977:135; อ้างถึงใน
นภาพร สิงห์ต. 2548: 161) ดังนี้

- 4.21 – 5.00 หมายถึง ฟังพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.41 – 4.20 หมายถึง ฟังพอใจอยู่ในระดับ มาก
- 2.61 – 3.40 หมายถึง ฟังพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.81 – 2.60 หมายถึง ฟังพอใจอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 – 1.80 หมายถึง ฟังพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยเป็นนักเรียนวงโยธวาทิตที่เล่นเครื่องดนตรีแซ็กโซโฟนจำนวน 5 คน ใช้เวลาการเก็บข้อมูล 8 สัปดาห์ ครั้งละ 2 ชั่วโมง โดยการใช้แบบทดสอบก่อนเรียนในการเก็บข้อมูลในการบรรเลงแซ็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตก่อนและนำแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนำไปใช้เพื่อให้การเป่าแซ็กโซโฟนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นในรูปแบบที่ถูกต้องหลังจากเก็บข้อมูลตามระยะเวลาและความหน่วยการเรียนรู้แล้วจึงนำแบบทดสอบหลังเรียนมาทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยตามลำดับดังนี้

4.1 การสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

4.2 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

4.3 ผลความพึงพอใจต่อการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

4.1 การสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

หลังจากผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในการสร้างแบบฝึกหัดโดยใช้แบบฝึกหัดที่เป็นแบบอย่างในการสร้างจำนวน 3 เล่ม ได้แก่ 1) A Practice approach to playing the saxophone : for class or individual instruction by Steven Mauk 2) Saxophone Clarinet an easy guide by Chris Coetzee 3) Essential Elements for Band book 1 From Saxophone ทางผู้วิจัยพบว่าแบบฝึกหัดทั้ง 3 นั้นเน้นความสำคัญในเรื่อง 1)การวางรูปปากในการเป่าแซ็กโซโฟน

2) วิธีการจับแท็กโซโฟน 3) ประเภทของเครื่องดนตรีแท็กโซโฟน 4) การเป่าเสียงยาว (Long tone) 5) การฝึกตัดลิ้น 6) การไล่น้โด้เสียง 7) บทเพลงที่จะใช้ในการฝึกซ้อมแท็กโซโฟน ซึ่งทางผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของทักษะเหล่านี้ที่เป็นพื้นฐานในการเป่าแท็กโซโฟน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกหัดตามหัวข้อดังกล่าวมาข้างต้น และ ใช้คำอธิบายเป็นภาษาไทยเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการเป่าแท็กโซโฟนมากขึ้น

4.2 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแท็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

หลังจากผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้ชุดแบบฝึกหัดการเป่าแท็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและได้ทำการทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน ด้วยแบบทดสอบการเป่าแท็กโซโฟนเบื้องต้นแล้ว ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบของประชากรจำนวน 5 คน มาวิเคราะห์เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแท็กโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้ผลดังนี้

ตาราง 1 ผลการทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

คะแนนทดสอบ	คะแนนเต็ม	ผลการทดสอบ				
		นักเรียนคนที่ 1	นักเรียนคนที่ 2	นักเรียนคนที่ 3	นักเรียนคนที่ 4	นักเรียนคนที่ 5
คะแนนทดสอบก่อนเรียน	100	52	39	42	46	51

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทดสอบก่อนเรียนสูงสุด คือ 52 คะแนน และคะแนนสูงสุดเป็นอันดับ 2 คือ 51 คะแนน และคะแนนน้อยที่สุด 39 คะแนน

ตาราง 2 ผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

คะแนนทดสอบ	คะแนนเต็ม	ผลการทดสอบ				
		นักเรียนคนที่ 1	นักเรียนคนที่ 2	นักเรียนคนที่ 3	นักเรียนคนที่ 4	นักเรียนคนที่ 5
คะแนนทดสอบก่อนเรียน	100	76	56	60	72	62

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงสุด คือ 76 คะแนน และคะแนนสูงสุดเป็นอันดับ 2 คือ 72 คะแนน และคะแนนน้อยที่สุด 56 คะแนน

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

คะแนนทดสอบ	คะแนนเต็ม	ผลการทดสอบ			
		$\bar{x}$	S.D.	t	sig
คะแนนทดสอบก่อนเรียน	100	46.00	5.61	7.19	0.0010
คะแนนทดสอบหลังเรียน	100	65.20	8.44		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงถึง ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ของผลคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย พบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของผลทดสอบก่อนเรียนอยู่ที่ 46.00 แต่หลังจากการเรียนด้วยชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบหลังเรียนอยู่ที่ 65.20 ซึ่งเมื่อนำผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาทำการเปรียบเทียบ พบว่า ค่า t มีค่าเท่ากับ 7.19 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนวงโยธวาทิตมีผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนหลังให้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์การเป่าแซ็กโซโฟนนั้นสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ผลความพึงพอใจต่อการให้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจำนวน 14 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1.ด้านกระบวนการเรียนรู้ 2.ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็กโซโฟน 3.ด้านการประเมินผล ลักษณะเป็นแบบมาตราประเมินค่าแบบ Likert Scale ชนิด 5 ระดับคือ

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายความว่า มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายความว่า มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ตาราง 4 แบบประเมินความพึงพอใจในการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับ
นักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ข้อคำถาม	ระดับความพึงพอใจ		
	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความพึงพอใจ
1.ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้			
1.1 เนื้อหาที่เรียนมีการเชื่อมโยงให้เห็นถึงสภาพชัดเจน	4.83	0.37	มากที่สุด
1.2 เนื้อหาที่เรียนมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน	4.66	0.47	มากที่สุด
1.3 เนื้อหาที่เรียนมีการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	5	0	มากที่สุด
1.4 เนื้อหาแต่ละเรื่องมีการแบ่งเวลาให้เหมาะสม	4.83	0.37	มากที่สุด
1.5 เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียน	4.83	0.37	มากที่สุด
2.ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็กโซโฟน			
2.1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการเรียน	4.66	0.47	มากที่สุด
2.2 ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเป่าแซ็กโซโฟน	4.66	0.47	มากที่สุด
2.3 ทำให้ผู้เรียนสามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้ดีขึ้น	4.83	0.37	มากที่สุด
2.4 มีความหลากหลาย ให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน	4.83	0.47	มากที่สุด
2.5 แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม	4.66	0.47	มากที่สุด
3.ด้านการประเมินผล			
3.1 มีการประเมินผลระหว่างการเรียน	4.83	0.37	มากที่สุด
3.2 การประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียน	4.83	0.37	มากที่สุด
3.3 มีการประเมินการเรียนหลังการใช้แบบฝึกหัด	4.66	0.47	มากที่สุด
3.4 เกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับแบบฝึกหัด	4.5	0.76	มากที่สุด
รวม	4.75	0.41	มากที่สุด

ตารางที่ 4 พบว่า ผลระดับความพอใจด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้เนื้อหาที่เรียนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีค่าระดับความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5 ซึ่งมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็กโซโฟน ทำให้ผู้เรียนสามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้ดีขึ้น และ มีความหลากหลายให้ผู้เรียนมีความสนใจการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ซึ่งมีระดับความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด ด้านการประเมินผล มีการประเมินผลระหว่างเรียนและการประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ซึ่งมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งผลรวมของแบบประเมินความพึงพอใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 ซึ่งอยู่ในระดับ มากที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยขอนำเสนอการสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตลอดการดำเนินงานวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

- 5.1 ความมุ่งหมายของงานวิจัย
- 5.2 สมมติฐานของการวิจัย
- 5.3 ขอบเขตของงานวิจัย
- 5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
- 5.5 การดำเนินการทดลอง
- 5.6 การเก็บข้อมูล
- 5.7 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 5.8 สรุปผลการวิจัย
- 5.9 การอภิปรายผล
- 5.10 ข้อเสนอแนะ

5.1 ความมุ่งหมายของงานวิจัย

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
2. ผลความพึงพอใจต่อการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

5.2 สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นั้นสูงขึ้น
 2. นักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นั้นมีความพึงพอใจในการใช้แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
- ในเกณฑ์ร้อยละ 80

5.3 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

1.1 ประชากร คือ นักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เครื่องมือ แฉก ซอฟต์แวร์จำนวน 5 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น : ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น

ตัวแปรตาม : ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น

3. เนื้อหาที่จะศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 : ประวัติและลักษณะของแซ็กโซโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 : การวางรูปปากในการเป่าแซ็กโซโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 : การจับเครื่องมือแซ็กโซโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 : บทเพลงที่ใช้สำหรับการบรรเลงเครื่องมือแซ็กโซโฟน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 : ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแซ็กโซโฟน

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

2. แบบทดสอบการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น

3. แบบสอบถามความพึงพอใจ

5.5 การดำเนินการทดลอง

1) ผู้วิจัยใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักศึกษานักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มาใช้เน้นการหาประสิทธิภาพในการสอนในวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีในเครื่องมือ แฉก ซอฟต์แวร์ พร้อมชี้แจงคำแนะนำในการใช้ชุดแบบฝึก

2) ระยะเวลาการใช้แบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักศึกษานักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ใช้เวลาครั้ง 2 ชั่วโมง จำนวน 8 สัปดาห์

3) หลังจากครบกำหนดจากใช้ชุดแบบฝึกหัดแล้วให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น เพื่อให้ทราบถึงความเข้าใจในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น ผู้เรียนจะต้องทำคะแนนแบบทดสอบให้ได้ร้อยละ 80 ถึงจะผ่านเกณฑ์การประเมิน

5.6 การเก็บข้อมูล

1. นำแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นไปใช้กับกลุ่มประชากร
2. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นมาเก็บรวบรวมเพื่อหาค่าสถิติต่อไป

5.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้ดำเนินการทดลองจนเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำผลคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาหาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นและให้นักเรียนที่เข้าร่วมการวิจัยประเมินความพึงพอใจในการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นเพื่อหาระดับความพึงพอใจ

5.8 สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โดยการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนของนักเรียนนั้นดีขึ้น พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 46.00 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 65.20 ซึ่งเมื่อนำคะแนนก่อนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกันพบว่า มีค่า t เท่ากับ 7.19 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแซ็กโซโฟน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลระดับความพอใจด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้เนื้อหาที่เรียนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีค่าระดับความพึงพอใจมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5 ซึ่งมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ มากที่สุด ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็กโซโฟน ทำให้ผู้เรียนสามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้ดีขึ้น และ มีความหลากหลายให้ผู้เรียนมีความสนใจการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ซึ่งมีระดับความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด ด้านการประเมินผล มีการประเมินผลระหว่างเรียนผลการประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ซึ่งมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งผลรวมของแบบประเมินความพึงพอใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

5.9 การอภิปรายผล

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย สามารถนำสู่การอภิปรายผลได้ดังนี้

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นของนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โดยใช้ชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโย

วาติตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นั้นพบว่า นักเรียนวงโยธวาติตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นั้นมีผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้ชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนั้นมีคะแนนเฉลี่ย ก่อนการใช้ชุดแบบฝึกหัดอยู่ที่ 46.00 และคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้ชุดแบบฝึกหัดอยู่ที่ 65.20 มีค่า t เท่ากับ 7.19 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น หลังการใช้ชุดแบบฝึกหัดสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกหัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาติตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ที่ผู้วิจัยนั้นได้สร้างขึ้น มีการนำแบบฝึกหัดที่สามารถทำให้การพัฒนาการเป่าแซ็กโซโฟนของผู้เรียนนั้นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาการเป่าแซ็กโซโฟนที่ถูกต้อง และมีความรู้ในเครื่องมือแซ็กโซโฟนนั้นมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเป่าแซ็กโซโฟนนั้นสูงขึ้น โดยผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับการผลการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดที่มีประสิทธิภาพของหลายงานวิจัย เช่น (นายศิริพงศ์ สมบูรณ์, 2558) ที่ได้ทำการศึกษาการสร้างแบบฝึกหัดการแก้ไขการตัดลิ้นและการกดนิ้วที่ไม่สัมพันธ์กับการเล่นคลาริเน็ต กรณีศึกษาเพลง A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM ท่อน SCHERZO โดย FELIX MENDELSSOHN โดยผลการวิจัยพบว่าการใช้แบบฝึกหัดเสริมในการซ้อมนั้นทำให้กลุ่มตัวอย่างนั้นมีการกดลิ้นและการตัดลิ้นมีความสัมพันธ์ดีขึ้นอยู่ในเกณฑ์ ดี ในการบรรเลงเพลงดังกล่าว และยังสอดคล้องการผลการวิจัยของ (มงคล สืบวงศ์, 2556) รายงานการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน อำเภอ เขาชัยสน จังหวัดพัทลุง การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาชัยสน ผลการศึกษาพบว่าชุดฝึกทักษะการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟน เรื่อง การฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภายหลังจากการใช้ชุดฝึกทักษะการฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟนสูงกว่าก่อนได้รับการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01ความพึงพอใจของนักเรียนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะมีความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก

ในส่วนของผลคะแนนการประเมินความพึงพอใจในการใช้ชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวงโยธวาติต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย พบว่าแบบสอบถามความพึงพอใจ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.41 โดยนักเรียนมี

ระดับความพึงพอใจต่อการใช้ชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นอยู่ระดับมากที่สุด ทั้งนี้ข้อคำถามที่ได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ 1) ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ 1.1) เนื้อหาที่เรียนมีสภาพให้เห็นถึงภาพที่ชัดเจน 1.2) เนื้อหาแต่ละเรื่องมีการแบ่งเวลาอย่างเหมาะสม 1.3) เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียน ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ 4.83 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ที่ 0.37 ซึ่งอยู่ในระดับความพึงพอใจในระดับมากที่สุด 2) ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็กโซโฟน 2.1) ทำให้ผู้เรียนสามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้ดีขึ้น ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.83 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.37 2.2) มีความหลากหลายทำให้ผู้เรียนมีการสนใจเรียน ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.83 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.47 ซึ่งอยู่ในระดับความพึงพอใจในระดับมากที่สุด 3) ด้านการวัดและประเมินผล 3.1) มีการประเมินผลระหว่างการเรียน 3.2) มีการประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียน ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.37

การตอบแบบสอบถามของนักเรียนที่ใช้ชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สาเหตุที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการใช้ชุดแบบฝึกหัดอยู่ระดับมากที่สุด เพราะว่า การใช้แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนั้น เป็นสิ่งใหม่ต่อผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนนั้นมีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนและการฝึกซ้อมการเป่าแซ็กโซโฟน การที่ผู้วิจัยได้แจ้งวัตถุประสงค์ทางการใช้แบบฝึกหัดว่าใช้อย่างไร มีเนื้อหาอะไรในการเรียน มีวิธีการใช้แบบฝึกหัดอย่างไร ให้ผู้เรียนนั้นได้รับผู้ก่อนการเรียน มีการพูดคุย ทำข้อตกลง และปรับทัศนคติที่เกี่ยวกับการเรียนและการฝึกซ้อม ทำให้ผู้เรียนนั้นเกิดความรู้สึกลอยลางจะพัฒนาการเป่าแซ็กโซโฟนนั้นมากขึ้น และมีความอยากมาเรียนมากขึ้น ซึ่งหลังการใช้แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนั้น ทำให้ผู้เรียนนั้นมีทักษะและผลสัมฤทธิ์การเป่าแซ็กโซโฟนนั้นมากขึ้น และอยากเรียนการเป่าแซ็กโซโฟนเพื่อพัฒนาทักษะให้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งเห็นว่าชุดแบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนี้ควรค่าแก่การเรียนรู้ และเกิดประโยชน์ทางการเรียน

5.10 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ในการชุดแบบฝึกหัดนั้น ครูผู้สอนควรมีความรู้ในการเป่าแซ็กโซโฟนในรูปแบบที่ถูกต้อง เพื่อให้การใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นเป็นอย่างมีประสิทธิภาพ

2. จากการทดลองของผู้วิจัยพบว่า ควรจะแบ่งเวลาการสอนแซ็กโซโฟนเบื้องต้นให้ดีเพราะความสามารถของนักเรียนในการเป่าแซ็กโซโฟนนั้นพื้นฐานนั้นไม่เท่ากัน จึงทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนอาจจะไม่ดีเท่าที่ควร

3. หากการแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นนั้นควรจะทำตามลำดับขั้นตอนของหน่วยการเรียนรู้ในชุดแบบฝึกหัดเพื่อเกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนาการวิจัยชุดแบบฝึกหัดการฝึกแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับการบรรเลงรวมวง เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมดนตรีในวงโยธวาทิต

2. ควรพัฒนาการวิจัยบทเรียนออนไลน์ในการศึกษาการเป่าแซ็กโซโฟน เพื่อให้ความสะดวกในการเรียนเป่าแซ็กโซโฟนได้สะดวกขึ้นและสามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา

3. ควรศึกษาวิจัยการสร้างแบบฝึกหัดแซ็กโซโฟน ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนส่งเสริมการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางได้

4. ควรศึกษาวิจัยลักษณะการใช้แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนในโรงเรียนสอนดนตรีเอกชน

บรรณานุกรม

Woodwinds-Brass-Articles. (2562). ประวัติแซกโซโฟน. สืบค้นจาก

<https://www.wwbw.com/the-music-room/history-of-the-saxophone>

เตือนใจ ตรีนตร. (2544). ผลการใช้แบบฝึกการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์เรื่องพื้นที่ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

กวรรณิการ์ พวงเกษม. (2540). เรียนรู้กับการสร้างแบบฝึกภาษาไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สัมมนาประถมศึกษา.

กุศยา แสงเดช. (2545). แบบฝึกคู่มือพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.

จริยภรณ์ รุจิโมระ. (2548). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีโปลิเทคนิคลานนา เชียงใหม่. (ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต). วิทยาลัยเทคโนโลยีโปลิเทคนิคลานนา เชียงใหม่, เชียงใหม่.

ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. (2538). พฤติกรรมการสอนดนตรี (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัชชา โสคติยานุรักษ์. (2549). จากประสบการณ์ครูดนตรี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธัญชนา ชัยวิรัตน์. (2559). การพัฒนาชุดการสอนคีย์บอร์ด (เปียโน) สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาดนตรี วิชาโทเปียโน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชุดการสอนคีย์บอร์ด (เปียโน) สำหรับนักศึกษาวิชาโทเปียโน มหาวิทยาลัยลำปาง. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

นายณัฐ เชียงทอง. (2555, กรกฎาคม - ธันวาคม). แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านโน้ตแรกเห็นแบบมีดนตรีประกอบสำหรับกีตาร์คลาสสิกในระดับชั้นต้น วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 4, 115 - 136.

นายศิริพงศ์ สมบูรณ์. (2558). การสร้างแบบฝึกหัดการแก้ไขปัญหาการตัดสินใจและการตัดสินใจที่ไม่สัมพันธ์กันของการเล่นคลาริเน็ต กรณีศึกษา : เพลง A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM ท์อน SCHERZO โดย FELIX MENDELSSOHN. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).

มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.

บุษบา น้ำค้าง. (2560). การพัฒนาแบบฝึกหัดทักษะนักเรียนด้านการอ่านในต้นตอไตรสิกขาเบื้องต้น โดยวิธีการประยุกต์ใช้วิธีการของโคตยาสำหรับนักเรียนกิจกรรมชุมนุมวงโยธวาทิตโรงเรียน สงวนหญิง จังหวัดสุพรรณบุรี. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภ. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาการศึกษา.

พรพรม อุตตวัฒนกุล. (2547). ผลการใช้แบบฝึกทักษะแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่องประยุกต์ ของสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ปริญญานิพนธ์).

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

มงคล สืบวงศ์. (2556). รายงานการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การฝึกปฏิบัติอัลโตแซ็กโซโฟนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขายายสอน อำเภอยายสอน จังหวัดพัทลุง. (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). แบบฝึก. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน

วันชัย ไทยใหม่. (2539). การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสำหรับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดเชียงใหม่. (ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์. (2542). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. กรุงเทพฯ: โครงการพัฒนา สื่อการศึกษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา.

สุขะวัฒนะ, ไ. (2535). สังคตินิยมว่าด้วย : ดนตรีตะวันตก (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมทรง สุวพานิช. (2539). เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 1023623 : พฤติกรรมการสอน คณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษา. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอนสถาบันราช ภัฏมหาสารคาม.

สมนึก อุ่นแก้ว. (2555). ทฤษฎีดนตรีแนวปฏิบัติ. อุดรธานี: มิวสิคโก.

สมวงศ์ แปลงประสพโชค. (2538, มีนาคม - เมษายน). การสอนความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์. วารสารคณิตศาสตร์, 7(438-439), 26.

สมศรี ขำสุนทร. (2560). แบบฝึกปฏิบัติ. <https://sites.google.com/site/web012560/home/baeb-fuk-ptibati>

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). การประกันคุณภาพการศึกษา เล่มที่ 1

แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา

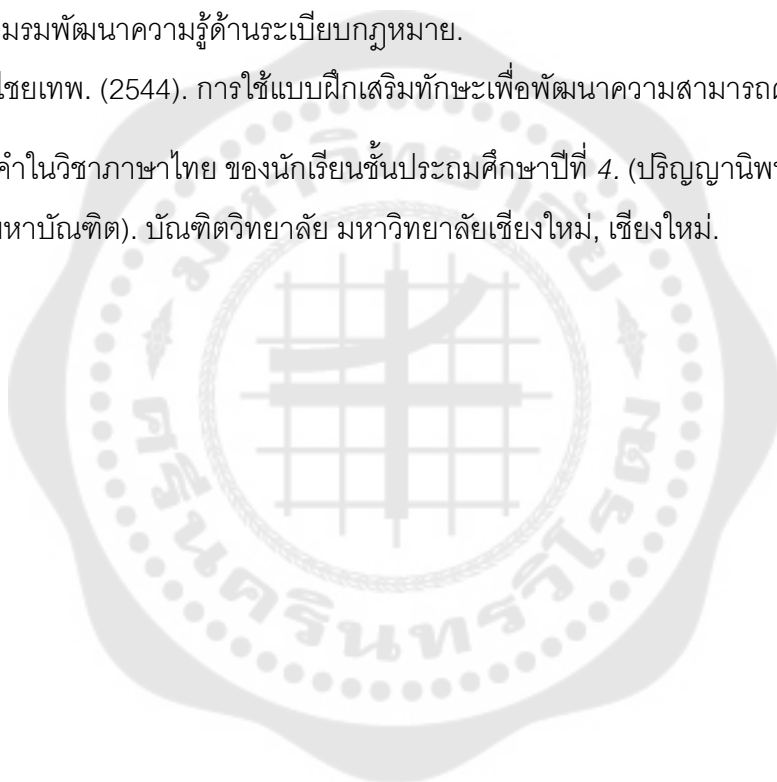
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สุจิตตรา คงปลื้ม. (2552). การพัฒนาทักษะในการอ่านโน้ตสากล ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาทักษะในการอ่านโน้ตสากลระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 (วิจัยในชั้นเรียน, โรงเรียนเซนต์หลุยส์). http://www.sl.ac.th/html_edu/sl/temp_emp_research/70.pdf

สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอน การสร้างแบบฝึก. ชัยนาท: ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย.

สุพรรณิ ไชยเทพ. (2544). การใช้แบบฝึกเสริมทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและ

การเขียนคำในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (ปริญญาณิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
- แบบสำรวจความพึงพอใจในการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

**แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟน
เบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย**

คำชี้แจง แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถาม โดยให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นในการพิจารณาดังนี้

+1 หมายถึง	แน่ใจว่าแบบสอบถามมีความสอดคล้องกับการวิจัย
0 หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบสอบถามมีความสอดคล้องกับการวิจัย
-1 หมายถึง	แน่ใจว่าแบบสอบถามไม่มีความสอดคล้องกับการวิจัย

**แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟน
เบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย**

ประเด็นการตรวจสอบ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1.ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้				
1.1 เนื้อหาที่เรียนมีการเชื่อมโยงให้เห็นถึงสภาพชัดเจน				
1.2 เนื้อหาที่เรียนมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน				
1.3 เนื้อหาที่เรียนมีการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์				
1.4 เนื้อหาแต่ละเรื่องมีการแบ่งเวลาให้เหมาะสม				
1.5 เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียน				
2.ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็กโซโฟน				
2.1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการเรียน				
2.2 ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเป่าแซ็กโซโฟน				
2.3 ทำให้ผู้เรียนสามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้ดีขึ้น				
2.4 มีความหลากหลาย ให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน				
2.5 แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม				
3.ด้านการประเมินผล				
3.1 มีการประเมินผลระว่างการเรียน				
3.2 การประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียน				
3.3 มีการประเมินการเรียนหลังการใช้แบบฝึกหัด				
3.4 เกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับแบบฝึกหัด				

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

**แบบสำรวจความพึงพอใจในการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับ
นักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย**

คำชี้แจง แบบแสดงความคิดเห็นความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เพื่อประเมินความพึงพอใจโดยการใช้แบบสอบถาม โดยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในการพิจารณาดังนี้

4.21 – 5.00 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

3.41 – 4.20 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับ มาก

2.61 – 3.40 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

1.81 – 2.60 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1.00 – 1.80 หมายถึง พึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

แบบสำรวจความพึงพอใจในการใช้ชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับ
นักเรียนโรงเรียนนวมโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
ระดับการประเมิน

ประเด็นความพึงพอใจ	ระดับประเมินความพึงพอใจ				
	พอใจ มาก	พอใจ	ปาน กลาง	พอใช้	ควร ปรับปรุง
1.ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้					
1.1 เนื้อหาที่เรียนมีการเชื่อมโยงให้เห็นถึง สภาพชัดเจน					
1.2 เนื้อหาที่เรียนมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับ ขั้นตอน					
1.3 เนื้อหาที่เรียนมีการสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์					
1.4 เนื้อหาแต่ละเรื่องมีการแบ่งเวลาให้ เหมาะสม					
1.5 เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียน					
2.ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็ก โซโฟน					
2.1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการ เรียน					
2.2 ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเป่าแซ็กโซโฟน					
2.3 ทำให้ผู้เรียนสามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้ดีขึ้น					
2.4 มีความหลากหลาย ให้ผู้เรียนมีความสนใจ ในการเรียน					
2.5 แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม					
3.ด้านการประเมินผล					
3.1 มีการประเมินผลระว่างการเรียน					

3.2 การประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียน					
3.3 มีการประเมินการเรียนรู้หลังการใช้แบบฝึกหัด					
3.4 เกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับแบบฝึกหัด					
รวมค่าเฉลี่ย					

(.....)

ลงชื่อผู้ประเมิน

ภาคผนวก ข

- ผลวิเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น
สำหรับนักเรียนโรงเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ตาราง 5 ผลวิเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น
สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ประเด็นตรวจสอบ	ความเหมาะสม ของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1.ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้					
1.1 เนื้อหาที่เรียนมีการเชื่อมโยงให้เห็นถึงสภาพชัดเจน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.2 เนื้อหาที่เรียนมีความต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้นตอน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.3 เนื้อหาที่เรียนมีการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.4 เนื้อหาแต่ละเรื่องมีการแบ่งเวลาให้เหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.5 เนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์ต่อผู้เรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.ด้านแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเป่าแซ็กโซโฟน					
2.1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.2 ทำให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเป่าแซ็กโซโฟน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.3 ทำให้ผู้เรียนสามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.4 มีความหลากหลาย ให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.5 แบบฝึกหัดที่ใช้มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.ด้านการประเมินผล					
3.1 มีการประเมินผลระกหว่างการเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.2 การประเมินตรงกับวัตถุประสงค์ในการเรียน	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.3 มีการประเมินการเรียนหลังการใช้แบบฝึกหัด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.4 เกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับแบบฝึกหัด	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ค

- แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
- แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
- แบบฟอร์มการให้คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบฝึกหัดการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น
สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบ
วิทยาลัย

จัดทำโดย
นายพิทักษ์ ถาวรานุรักษ์

หลักการและเหตุผล

การเป่าแซ็กโซโฟน มีขั้นตอนการฝึกฝนและเรียนรู้ตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐานจนถึงระดับขั้นสูง ดังนั้นแซ็กโซโฟนจึงเป็นเครื่องดนตรีที่มีเทคนิคการเป่ามากมายและสามารถพัฒนาได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุดนอกจากการฟังการวิเคราะห์เพลง การหาศิลปินมาเป็นแบบอย่างศึกษาจุดเด่น และการฝึกฝนจากเทคนิคที่ได้ศึกษาในห้องเรียน จำเป็นต้องมีการฝึกซ้อมอย่างถูกวิธีและมีวินัย จึงทำให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุดในการบรรเลง ซึ่งเทคนิคการสอนของอาจารย์แต่ละท่านมีความแตกต่างกันเฉพาะบุคคล ในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟนในรายวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีในวงโยธวาทิต นั้นยังไม่มีแบบฝึกหัดที่สามารถทำให้นักศึกษานั้นกลับไปทบทวนหรือฝึกซ้อมด้วยตัวเองได้ด้วย เหตุผลนี้จึงทำให้นักศึกษานั้นไม่สามารถเป่าแซ็กโซโฟนได้อย่างมีประสิทธิภาพและไม่สนใจในการเป่าแซ็กโซโฟนถึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนนั้นออกมาไม่ตามตัวชี้วัดทางการเรียน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญในการสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เพื่อใช้ในการเรียนสอนในรายวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรีในวงโยธวาทิตในเครื่องมือแซ็กโซโฟน เพื่อให้นักศึกษานั้นได้มีแบบฝึกหัดที่สามารถศึกษาด้วยตนเองได้และสามารถทบทวนด้วยตนเองได้ซึ่งทางผู้วิจัยหวังว่าในการสร้างแบบฝึกหัดในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้นของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ นั้นจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษานั้นดีขึ้นตามไปด้วย

เป้าหมาย

ชุดแบบฝึกหัดการแซ็กโซโฟนเบื้องต้นสำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย สร้างขึ้นเพื่อใช้สอนโยธวาทิต เน้นเนื้อหาและการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับแซ็กโซโฟน เช่น ประวัติความเป็นมาของแซ็กโซโฟน การวางรูปปากในการเป่าแซ็กโซโฟน รูปแบบการวางนิ้วในการเล่น แซ็กโซโฟน แบบฝึกหัดที่ใช้ฝึกฝนการเป่าแซ็กโซโฟน เพราะที่ใช้บรรเลงในรูปแบบเครื่องมือแซ็กโซโฟน เป็นต้น

จุดประสงค์

- 1) เพื่อให้นักศึกษาได้รู้ประวัติความเป็นมาของเครื่องดนตรีแซ็กโซโฟน
- 2) เพื่อให้นักศึกษามีระบบการซ้อมที่มีความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- 3) การเป่าแซ็กโซโฟนของนักศึกษานั้นมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น

เนื้อหาที่ 1 เบื้องต้นเกี่ยวกับเครื่อง Saxophone

ประวัติแซ็กโซโฟน

แซ็กโซโฟน :อังกฤษ)Saxophone) เป็นเครื่องดนตรีในตระกูลเครื่องลมไม้ ใช้ลิ้นเดี่ยวเหมือนของคลาริเน็ต แม้ว่าตัวเครื่องมักจะทำด้วยโลหะแต่เสียงไปทางเครื่องลมไม้ แซ็กโซโฟนจึงได้รับฉายาว่า คลาริเน็ตทองเหลือง)brass clarinetแบร์ลิออกซ์ได้กล่าวว่าเสียงของแซ็กโซโฟนคือ (การผสมผสานเข้าด้วยกันระหว่าง ซอเซลโล ปิคคอร์ริงแกลส์และปีคลาริเน็ต แซ็กโซโฟนจะเล่นกระซิบกระซาบ อ่อนหวานนุ่มนวล เหมาะสำหรับใช้เป็นเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยว ออดอล์ฟ แซก (Adolphe Sax) มีชื่อจริงว่า Antoine-Joseph Sax แต่คนทั่วไปเรียกเขาว่า Adolphe Sax เป็นชาวเบลเยียมเกิดที่เมืองดินานท์ (Dinant) เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ.1814 บิดาชื่อ ชาร์ล โจเซฟ แซกซ์ (Charles Joseph Sax) เป็นนักดนตรีเป่าฟลูตและคลาริเน็ต นอกจากนี้แล้วบิดาของเขายังมีโรงงานประดิษฐ์เครื่องดนตรี โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องทองเหลืองอยู่ที่เมืองดินานท์อีกด้วย ประมาณปี ค . ศ.1815 บิดาเขาได้ย้ายโรงงานไปอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์ ออดอล์ฟ แซกซ์ ได้เรียนรู้และได้รับการถ่ายทอดวิชาต่างๆ จากบิดา ในขณะเดียวกัน ออดอล์ฟ แซกซ์ ยังได้ศึกษาดนตรีที่สถาบันดนตรีแห่ง กรุงบรัสเซลส์ โดยเรียนเป่าฟลูตและคลาริเน็ตในปี ค .ศ.1830 ออดอล์ฟ แซกซ์ ได้ประดิษฐ์เครื่องดนตรีของเขาเป็นครั้งแรกโดยมีฟลูตและคลาริเน็ตซึ่งทำด้วยงาช้างแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ ในปี ค .ศ.1838 เขาได้ลิขสิทธิ์ในการประดิษฐ์เบสคลาริเน็ตระหว่างปี ค .ศ.1840-1841 เขาได้ประดิษฐ์แซ็กโซโฟนและนำออกแสดงในงานนิทรรศการเครื่องดนตรีที่กรุงบรัสเซลส์ใน ค .ศ.1841 แต่คณะกรรมการไม่ได้มอบรางวัลให้แก่เขาโดยอ้างว่าอายุน้อย ในที่สุดเขาได้ย้ายไปตั้งร้านประดิษฐ์และซ่อมเครื่องดนตรีที่กรุงปารีสในปี ค .ศ.1842 ร้านของเขาได้รับความนิยมมากที่สุดในยุโรป โดยเฉพาะเครื่องลมไม้และเครื่องทองเหลืองในสมัยนั้น เขาเสียชีวิตในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค .ศ.1894 ที่กรุงปารีสเมื่ออายุ 60 ปีในระยะต้นของต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 บริษัทเฮนรี เซลเมอร์แห่งปารีสได้ซื้อร้านของอดอล์ฟ แซกซ์ ต่อของเขามาดำเนินการแทน และได้ผลิตแซ็กโซโฟนยี่ห้อ เซลเมอร์ ครั้งแรกในปี ค .ศ.1920

ขนาดของแซ็กโซโฟน

ตระกูลแซ็กโซโฟนเป็นตระกูลใหญ่เช่นเดียวกับคลาริเน็ต แซ็กโซโฟนมีขนาดต่างๆถึง 7 ขนาดด้วยแต่ปัจจุบันนิยมใช้มี 4 ขนาด ได้แก่ โซปราโนแซ็กโซโฟน,อัลโตแซ็กโซโฟน,เทเนอร์แซ็กโซโฟนและบาริโทแซ็กโซโฟนในบรรดา 4 ชนิดที่กล่าวมานี้ โซปราโนแซ็กโซโฟนเป็นแซ็กโซโฟนที่มี

เสียงความถี่เสียงสูงที่สุดตามด้วยอัลโตแซ็กโซโฟน เทเนอร์แซ็กโซโฟนและสุดท้ายที่เสียงต่ำที่สุดคือบาริโทนแซ็กโซโฟน

โซปราโนแซ็กโซโฟน (Soprano Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่มีขนาดเล็ก น้ำหนักเบา และมีความถี่เสียงสูงที่สุดเนื่องจากมีขนาดเล็กและน้ำหนักเบาจึงสามารถถือไว้ในมือได้ง่ายโดยไม่ต้องจำเป็นต้องใช้สายสะพายแซ็กโซโฟนอย่างใดก็ตาม โซปราโนแซ็กโซโฟน ไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการหัดเล่นแซ็กโซโฟน เนื่องจากมีความยากในการเป่ามากกว่า อัลโตแซ็กโซโฟน และ เทเนอร์แซ็กโซโฟน ในปัจจุบัน โซปราโนแซ็กโซโฟน จะมีรูปทรงให้เลือก 2 แบบ คือแบบตรง และแบบโค้งก็จะมีลักษณะเหมือนกับ อัลโตแซ็กโซโฟน แต่มีขนาดเล็กกว่า โซปราโนแซ็กโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกฎแจ๊ส ป๊อป

อัลโตแซ็กโซโฟน (Alto Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่เหมาะสมสำหรับผู้เริ่มต้นฝึก เนื่องจากเป็นแซ็กโซโฟนที่เป่าง่ายกว่าโซปราโนแซ็กโซโฟนและมีน้ำหนักเบากว่า เทเนอร์แซ็กโซโฟน อัลโตแซ็กโซโฟนสามารถเป่าได้ในดนตรีหลายๆสไตล์ไม่ว่าจะเป็นสไตล์คลาสสิก, ป๊อป, แจ๊ส แต่นักดนตรีคลาสสิกจะนิยมใช้อัลโตแซ็กโซโฟนในการเล่นมากกว่าการใช้แซ็กโซโฟนชนิดอื่น ๆ รวมถึงการเล่นดนตรีแบบแจ๊ส, คอนเสิร์ตหรือมาร์ชชิงแบนด์ก็เช่นกัน อัลโตแซ็กโซโฟน จึงเป็นแซ็กโซโฟนที่ได้รับความนิยมมากที่สุด อัลโตแซ็กโซโฟนเป็นเครื่องดนตรีในกฎแจ๊ส ป๊อป

เทเนอร์แซ็กโซโฟน (Tenor Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่ถูกใช้มากในการเล่นดนตรีแนวแจ๊ส แต่ก็สามารถเห็น เทเนอร์แซ็กโซโฟน ได้ในการเล่นดนตรีแบบอื่น ๆ เช่นกันเสียงของ แซ็กโซโฟนเทเนอร์ จะมีลักษณะแบบนุ่ม ๆ อ้วน ๆ และต่ำกว่า อัลโตแซ็กโซโฟน และ โซปราโนแซ็กโซโฟน รองจาก อัลโตแซ็กโซโฟน แล้วเทเนอร์แซ็กโซโฟน ก็น่าจะเป็นตัวเลือกที่มีมือใหม่ควรจะใช้ในการเริ่มต้น เทเนอร์แซ็กโซโฟนอยู่ในกุญแจเสียงบีแฟลต

บาริโทนแซ็กโซโฟน (Baritone Saxophone) เป็นแซ็กโซโฟนที่มีขนาดใหญ่และมีความถี่เสียงต่ำสุด และราคาแพงที่สุดในบรรดา แซ็กโซโฟน ดังนั้น บาริโทนแซ็กโซโฟน จึงไม่เหมาะแก่นัก แซ็กโซโฟนมือใหม่ทั้งหลาย ความยาวของบาริโทนแซ็กโซโฟนจะอยู่ประมาณ 7 ฟุต บาริโทนแซ็กโซโฟนอยู่ในกุญแจเสียง อีแฟลต

อุปกรณ์ที่ใช้ในการเป่าแซกโซโฟน

1. ปากเป่า (Mouthpiece)

2. สายรัดลิ้น (Ligature)

3. ลิ้นแซกโซโฟน (Saxophone Reeds)

4. สายคล้องคอ (Strap)

5. ส่วนประกอบของเม้าท์พีซ

6. คอแซ็กโซโฟน (Neck)

การวางรูปปากในการเป่าแซ็กโซโฟน

การวางรูปปากในการเป่าแซ็กโซโฟน คือ นำเมาท์พีซวางไว้บนริมฝีปากล่างและใช้ฟันบนวางลงบนเมาท์พีซด้านบน

องค์ประกอบที่สำคัญในการวางปากแซ็กโซโฟน

1. โครงสร้างของรูปหน้า
2. กล้ามเนื้อบริเวณปาก
3. ตำแหน่งของเมาท์พีซขณะเป่า

โครงสร้างรูปหน้า

รูปหน้ามีส่วนช่วยให้การเป่าแซ็กโซโฟนง่ายขึ้นและช่วยในการเลือกแซ็กโซโฟนให้เหมาะสมกับใบหน้า เช่น คางรูปสี่เหลี่ยม คางรูปสี่เหลี่ยมจะมีความยาวของกระดูกด้านหน้ามากกว่าปกติ ซึ่งเหมาะสำหรับแซ็กโซโฟน ที่มีเมาท์พีซขนาดใหญ่ เช่น เทเนอร์ บาริโทน หรือเบส คางรูปแหลม คางรูปแหลมเหมาะสำหรับแซ็กโซโฟนที่มีเมาท์พีซขนาดเล็ก เช่น โซปราโน หรืออัลโต ฟันบนยื่น โดยทั่วไป บุคคลที่มีลักษณะฟันบนยื่นมักจะง่ายแก่การปรับในการวางปากฟันล่าง ยื่น ลักษณะของฟันล่างยื่นเหมาะแก่การปรับให้เข้ากับเมาท์พีซที่ใหญ่ เช่น เทเนอร์หรือบาริโทน เพราะไม่จำเป็นต้องเปิดปากกว้างมากนักในการเป่า แต่จะยากสำหรับที่จะปรับให้เข้ากับเมาท์พีซที่เล็กอย่างโซปราโนหรืออัลโต

กล้ามเนื้อบริเวณปาก

กล้ามเนื้อบริเวณริมฝีปากมีความสำคัญยิ่งในการเป่าแซ็กโซโฟนริมฝีปากจะต้องไม่เกร็ง และเป็นไปอย่างธรรมชาติที่สุด ริมฝีปากมีหน้าที่รวบเมาท์พีซไม่ให้ลมรั่วเท่านั้น ฟังระลึกเสมอว่า ริมฝีปากไม่รัดหรือเกร็ง ริมฝีปากบนและล่างทำงานเป็นคู่ถ้าด้านใดด้านหนึ่งเกร็งอีกด้านหนึ่งจะเกร็งตามด้วย ฟันบนและริมฝีปากบนทำงานเป็นคู่ทำหน้าที่ตั้งรับและโต้ตอบเมาท์พีซฟันล่างและริมฝีปากล่างทำงานเป็นคู่ทำหน้าที่สนับสนุนเมาท์พีซการวางปากเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก เพราะสามารถเปลี่ยนเสียงที่เป่าออกมาได้สารพัดทำทางที่เป็นธรรมชาติมากที่สุดเป็นสิ่งที่นักแซ็ก

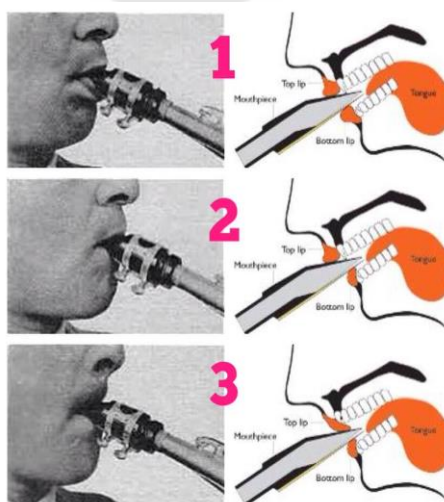
โซโฟนควรคำนึงถึงเป็นอย่างยิ่งสิ่งที่สำคัญคือ การเป่าแซ็กโซโฟนใช้แรงกดดันของขากรรไกรหรือการรัดตัวกล้ามเนื้อบริเวณริมฝีปากไม่ใช่ฟันกัด

การปรับสายคล้องคอ

สายคล้องคอนั้นมีความสำคัญต่อการบรรเลงแซ็กโซโฟนมากเพราะเป็นส่วนที่รับน้ำหนักแซ็กโซโฟนมากที่สุดในการปรับใช้สายคล้องคอนั้นสามารถปรับตามสัดส่วนของร่างกายเพราะส่วนสูงหรือ สรีระที่ไม่เท่ากันสายคล้องคอจึงมีประโยชน์มากสำหรับการเล่นหรือบรรเลงแซ็กโซโฟนการปรับสายแซ็กโซโฟนนั้นควรคำนึงถึงการวางรูปปากในการปรับสายนั้นผู้เล่นจะต้องปรับให้มีความพอดีในการเป่าแซ็กโซโฟนถ้าปรับสายสูงหรือต่ำไปอาจจะทำให้การวางรูปปากนั้นมีการเปลี่ยนหรือผิดรูปแบบการเป่าแซ็กโซโฟน

ตำแหน่งของเมาท์พีซขณะเป่า

ตำแหน่งของเมาท์พีซขณะเป่าที่แน่นอนนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น ขนาดของเมาท์พีซ โครงสร้างของรูปหน้า แต่อย่างไรก็ตามแซ็กโซโฟนทุกขนาดอาศัยพื้นฐานการวางปากที่เหมือนกันเพียงแต่ปรับให้เข้ากับขนาดเล็กหรือใหญ่เท่านั้นสิ่งที่สำคัญก็คือตำแหน่งของเมาท์พีซต้องอยู่ตรงกลางระหว่างมุมปากทั้งสองเพราะกระแสนลมที่เป่าจะตรงเข้าสู่เมาท์พีซตรงกลางพอดีความลึกของการวางเมาท์พีซแซ็กโซโฟนอาจจะวัดได้โดยเอากระดาษพิมพ์อย่างบางสอดเข้าไประหว่างเมาท์พีซและลิ้นแซ็กโซโฟนจนสุดด้วยความระมัดระวังเพราะอาจจะทำให้ลิ้นแตกได้ ใช้ดินสอจุดทำเครื่องหมายบริเวณที่กระดาษหยุด นั่นคือบริเวณที่จะอมเมาท์พีซ ใช้หัวแม่มือข้างใดข้างหนึ่งจับไว้ที่จุดแล้วอมเมาท์พีซจนจุดที่จุดหัวแม่มือ ความลึกทั้งด้านบนของเมาท์พีซและด้านล่างของลิ้นเท่ากันกล้ามเนื้อบริเวณริมฝีปากรัดรอบเมาท์พีซสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือให้ใช้หูฟังเสียงที่เป่าว่าควรให้เมาท์พีซลึกเพียงใดเสียงถึงจะมีคุณภาพ

การจับเครื่องมือแซ็กโซโฟน

การจับเครื่องมือตามแบบมาตรฐานสากล โดยปกติแล้วลำตัวของแซ็กโซโฟนจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ส่วนบนและส่วนล่าง สำหรับลำตัวส่วนบนผู้ฝึกต้องใช้นิ้วมือซ้ายกด และลำตัวส่วนล่างจะต้องใช้นิ้วมือส่วนขวากด

1. ลักษณะการจับเครื่องมือ มือซ้าย

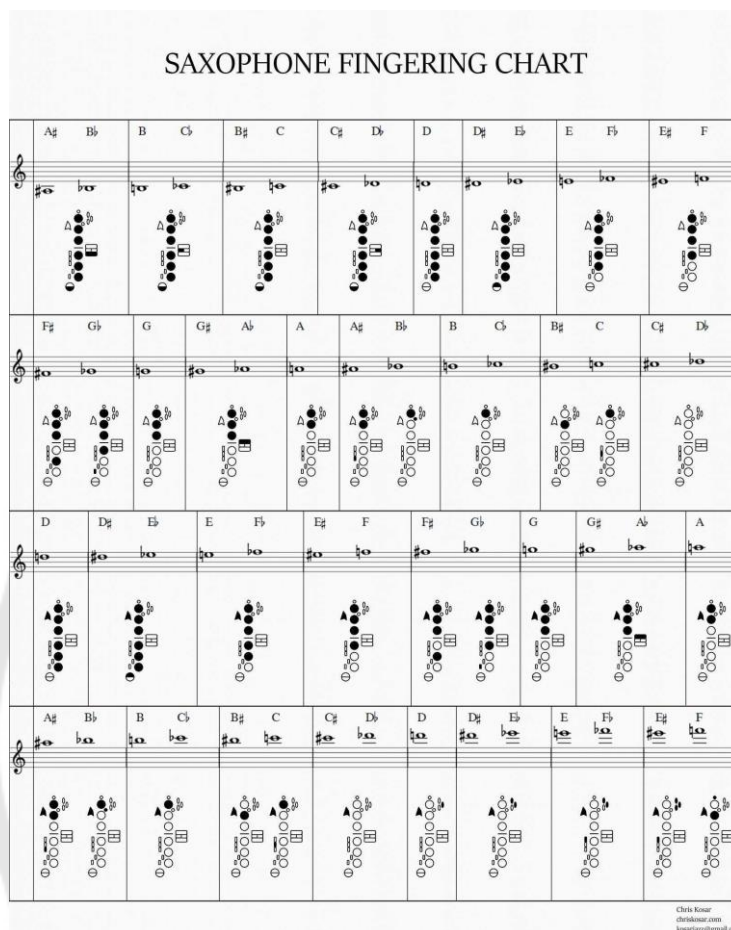
2. ลักษณะการจับเครื่องมือ มือขวา

3. การจับเครื่องมือ มือซ้ายและมือขวา

รูปแบบการกดนิ้วมือตามลำดับเสียงในเครื่องมือแซกโซโฟน

อ้างอิงจาก : <https://www.musikalessons.com/>

แบบฝึกหัดที่ฝึกการเป่าแซกโซโฟนเบื้องต้น

การเป่าเสียงยาว (Longtone)

เป็นการฝึกเทคนิคพื้นฐานที่สำคัญมากที่สุด การซ้อม LONGTONE จะช่วยให้กล้ามเนื้อรูปปากมีความแข็งแรง สามารถบังคับรูปปากในการเล่นโน้ตแต่ละตัว พัฒนามาให้สามารถเป่าได้นานขึ้นในการซ้อม LONGTONE สามารถปรับรูปปากเพื่อหาเสียงที่ดีที่สุดของโน้ตแต่ละตัว โน้ตทุกตัวมีคุณภาพเสียงดีขึ้นได้ยืนและปรับเสียงโน้ตแต่ละตัวว่ามีความเพี้ยนมากน้อยขนาดไหน เนื่องจากการซ้อม LONGTONE มีเวลามากพอที่จะปรับเสียงให้ได้ระดับเสียง และยังช่วยให้เวลาที่โน้ตเสียงสูง เราสามารถเล่นได้ดี เพราะมีความคุ้นเคยกับเครื่อง

แบบฝึกหัดที่ 1 Low C Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 2 Low D Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง D ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 3 Low E Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง E ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 4 Low F Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง F ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 5 Low G Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง G ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 6 A Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง A ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 7 B Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง B ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 8 C Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C ลากยาว 4 จังหวะจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 9 C And D Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C และ D ลากยาว 2 จังหวะสลับกับจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 10 D And E Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง D และ E ลากยาว 2 จังหวะสลับกับจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 11 E And F Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง E และ F ลากยาว 2 จังหวะสลับกับจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 12 F And G Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง F และ G ลากยาว 2 จังหวะสลับกับจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 13 G And A Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง G และ A ลากยาว 2 จังหวะสลับกับจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 14 A And B Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง A และ B ลากยาว 2 จังหวะสลับกับจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 15 B And C Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง B และ C ลากยาว 2 จังหวะสลับกับจำนวน 4 ห้อง

แบบฝึกหัดที่ 16 C D E Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C D E ตามโน้ตและจังหวะที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 17 C D E F Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C D E F ตามโน้ตและจังหวะที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 18 C D E F G Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C D E F G ตามโน้ตและจังหวะที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 19 C D E F G A Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C D E F G A ตามโน้ตและจังหวะที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 20 C D E F G A B Long tone

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C D E F G A B ตามโน้ตและจังหวะที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 21 Scale C Major

ให้นักศึกษาเป่าสเกล C เมเจอร์ ตามจังหวะตัวโน้ตที่กำหนด

การตัดลิ้นในการเป่าแซ็กโซโฟน

การตัดลิ้น คือ การทำให้ลักษณะของเสียงมีความสั้น-ยาวตามความต้องการ (Articulation) โดยการใช้ลิ้น (Tongue) ไปสัมผัสกับปลายลิ้นของแซ็กโซโฟน (Reed) ตำแหน่งของลิ้นที่ต้องสัมผัสบนรูแบบโคนลิ้นจะต้องยกสูงและถอยกลับไปข้างหลังจะช่วยในเรื่องของการตัดลิ้นได้ ดีเพราะตำแหน่งของปลายลิ้นจะสัมผัสปลายลิ้นของแซ็กโซโฟนได้ง่าย การออกเสียงโดยใช้สระ เช่น “ทา” (Ta) หรือ “ดา” (Da) จะทำให้ลิ้นต่ำลงและทำให้ความเร็วของลมช้าลง เกิดจากการเคลื่อน ตำแหน่งของลิ้นมากเกินไปเพราะตำแหน่งและทิศทางของลิ้นจะไปอยู่ใต้ลิ้นของคลาริเน็ต ดังนั้นการ ออกเสียงควรจะใช้สระคำว่า “ที” (T) “ดี” (D) หรือ “อี” (E) การใช้สระดังนี้จะช่วยให้ตำแหน่งของลิ้นยังคงสูงอยู่เสมอ

แบบฝึกหัดที่ 22 การตัดลิ้น (Tonguing)

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C และตัดลิ้นเป็นตัวกลมตามอัตราจังหวะที่กำหนด 80 Bpm

แบบฝึกหัดที่ 23 การตัดลิ้น (Tonguing)

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C และตัดลิ้นเป็นตัวขาวตามอัตราจังหวะที่กำหนด 60 Bpm

แบบฝึกหัดที่ 24 การตัดลิ้น (Tonguing)

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C และตัดลิ้นเป็นตัวขาวและตัวดำตามอัตราจังหวะที่กำหนด

60 Bpm

แบบฝึกหัดที่ 25 การตัดลิ้น (Tonguing)

ให้นักศึกษาเป่าเสียง C และตัดลิ้นเป็นตัวขาวและตัวดำและเชบิตหนึ่งชั้นตามอัตรา
จังหวะที่กำหนด 60 Bpm

แบบฝึกหัดที่ 26 การตัดลิ้น (Tonguing)

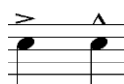
ให้นักศึกษาเป่าเสียง C และตัดลิ้นเป็นตัวกลม ตัวขาว ตัวดำและเชบิตหนึ่งชั้นตามอัตรา
จังหวะที่กำหนด 60 – 120 Bpm

เครื่องหมายของเสียง (Articulation)

เครื่องหมายของเสียง เป็นเครื่องหมายที่บอกถึงวิธีการเล่นโน้ตตัวนั้นๆตามอารมณ์ของ
เพลงเช่น การเป่าสั้น การกระแทก เป็นต้น มีหลักอยู่ 3 แบบ คือ

- เครื่องหมายเอกเซนท์ (Accent) หมายถึง เครื่องหมายเน้นจังหวะ หรือเน้นเสียง หรือ
กระแทกหัวโน้ต มี 2 แบบ คือ > และ ^ แบบ > จะมีความยาวเสียงมากกว่าแบบ ^

- เครื่องหมายสตัคคาโต (Staccato) เป็นเครื่องหมายที่ให้เล่นเสียงตัวที่มีเครื่องหมายนี้
กำกับให้สั้นที่สุด จะไม่พบเครื่องหมายนี้กับตัวที่มีค่ามากกว่าตัวดำขึ้นไป เนื่องจากเป็นโน้ตที่มี
เสียงยาว จะพบแต่เพียง ตัวดำ ตัวเชบิต และตัวพยางค์เท่านั้น

- เครื่องหมาย tenuto (Tenuto) หมายถึง การเล่นโน้ตให้มี "หางเสียง" คือลากเสียงให้ครบจังหวะเต็มมากที่สุด โน้ตตัวกลมก็ลากเสียงให้ยาวเต็มค่าโน้ตของตัวกลม

แบบฝึกหัดที่ 27 การฝึก Articulation (Accent)

ให้นักศึกษาตัดสินตามค่าของตัวโน้ตและเครื่องหมาย Articulation ที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 28 การฝึก Articulation (Staccato)

ให้นักศึกษาตัดสินตามค่าของตัวโน้ตและเครื่องหมาย Articulation ที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 29 การฝึก Articulation (Tenuto)

ให้นักศึกษาตัดสินตามค่าของตัวโน้ตและเครื่องหมาย Articulation ที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 30 การฝึก Articulation

ให้นักศึกษาตัดสินตามค่าของตัวโน้ตและเครื่องหมาย Articulation ที่กำหนด

แบบฝึกหัดที่ 31 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60$

แบบฝึกหัดที่ 32 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60$

แบบฝึกหัดที่ 33 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60$

แบบฝึกหัดที่ 34 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60$

แบบฝึกหัดที่ 39 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

แบบฝึกหัดที่ 40 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

แบบฝึกหัดที่ 41 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60 - 100$

แบบฝึกหัดที่ 42 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60 - 100$

แบบฝึกหัดที่ 43 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60 - 100$

แบบฝึกหัดที่ 44 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60 - 100$

แบบฝึกหัดที่ 45 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

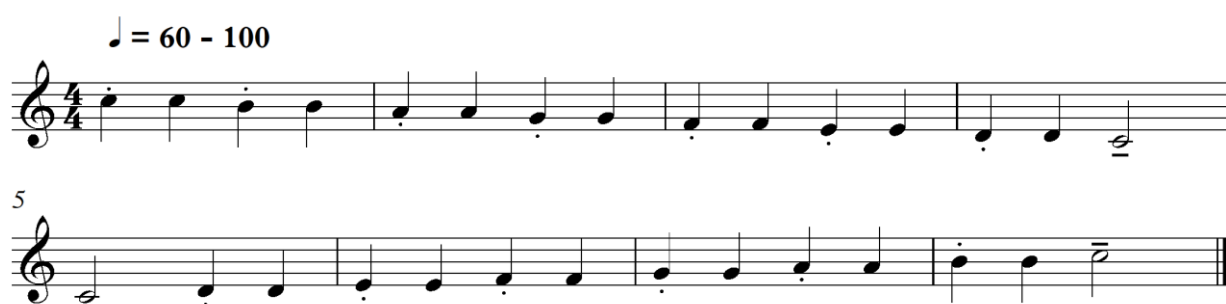
แบบฝึกหัดที่ 46 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

แบบฝึกหัดที่ 47 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

แบบฝึกหัดที่ 48 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

แบบฝึกหัดที่ 49 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

แบบฝึกหัดที่ 50 การฝึกนิ้วและการตัดลิ้นให้สัมพันธ์กัน

ให้นักศึกษาเป่าเสียงและตัดลิ้นตามที่แบบฝึกหัดกำหนด

$\text{♩} = 60 - 100$

บทเพลงที่ใช้บรรเลงในการฝึกเป่าแซ็กโซโฟน

บทเพลงที่ 1

Moderato

บทเพลงที่ 2 Technique trax

Moderato

บทเพลงที่ 3 Salsa Siesta

Moderato

บทเพลงที่ 4 Song of Kites

บทเพลงที่ 5 The Ash Grove

บทเพลงที่ 6 Articulation Work – out

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิต
โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

การสอบการบรรเลงบันไดเสียง (Scale) จำนวน 4 ข้อ (40 คะแนน)

- 1) จงบรรเลงบันไดเสียงและอาร์พีเจจีโอ C Major ตัวละ 1 จังหวะ
- 2) จงบรรเลงบันไดเสียงและอาร์พีเจจีโอ G Major ตัวละ 1 จังหวะ
- 3) จงบรรเลงบันไดเสียงและอาร์พีเจจีโอ F Major ตัวละ 1 จังหวะ
- 4) จงบรรเลงบันไดเสียงและอาร์พีเจจีโอ D Major ตัวละ 1 จังหวะ

การทดสอบการบรรเลงตัวโน้ตและเครื่องหมายที่กำหนด จำนวน 6 ข้อ

5)

6)

7)

$\text{♩} = 60 - 100$

Exercise 7 consists of two staves of music in 4/4 time. The tempo is marked as quarter note = 60 - 100. The first staff contains measures 1 through 4, featuring eighth and sixteenth notes with various rests and ties. The second staff contains measures 5 through 8, continuing the melodic and rhythmic patterns, ending with a double bar line.

8)

$\text{♩} = 60 - 100$

Exercise 8 consists of six staves of music in 4/4 time. The tempo is marked as quarter note = 60 - 100. The first staff contains measures 1 through 7. The second staff contains measures 8 through 13. The third staff contains measures 14 through 19. The fourth staff contains measures 20 through 25. The fifth staff contains measures 26 through 29. The sixth staff contains measures 30 through 33, ending with a double bar line. The exercise features a variety of rhythmic patterns, including eighth, sixteenth, and thirty-second notes, as well as rests and ties.

9)

Moderato

7

12

f *p* *mf* *p* *f* *p*

10)

Moderato

7

12

เกณฑ์การให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเป่าแซ็กโซโฟนเบื้องต้น
สำหรับนักเรียนวงโยธวาทิตโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน

รายการการให้ คะแนน	คะแนน
1.ท่าทางการบรรเลง	10
2.จังหวะในการ บรรเลง	20
3.ความถูกต้องในการ บรรเลง	10
4.การออกเสียงและ การตัดลิ้น	20
5.ความสัมพันธ์ของนิ้ว มือและการตัดลิ้น	20
6.คุณภาพของเสียง แซ็กโซโฟน	20

ระดับคุณภาพ

คะแนน	90 – 100	คะแนน	ดีมาก
คะแนน	80 – 89	คะแนน	ดี
คะแนน	70 – 79	คะแนน	ปานกลาง
คะแนน	60 – 69	คะแนน	พอใช้
คะแนน	50 – 59	คะแนน	ควรปรับปรุง
คะแนน	ต่ำกว่า 50	คะแนน	ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน

แบบฟอร์มการให้คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นักเรียนคนที่

แบบฝึกหัด ข้อที่	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้รับ
1	10	
2	10	
3	10	
4	10	
5	10	
6	10	
7	10	
8	10	
9	10	
10	10	
รวม	100	

เกณฑ์การให้คะแนน

- 1.ท่าทางการบรรเลง
- 2.จังหวะในการบรรเลง
- 3.ความถูกต้องในการบรรเลง
- 4.การออกเสียงและการตัดลิ้น
- 5.ความสัมพันธ์ของนิ้วมือและการตัดลิ้น
- 6.คุณภาพของเสียงแซ็กโซโฟน

ระดับคุณภาพ

คะแนน	90 – 100	คะแนน	ดีมาก
คะแนน	80 – 89	คะแนน	ดี
คะแนน	70 – 79	คะแนน	ปานกลาง
คะแนน	60 – 69	คะแนน	พอใช้
คะแนน	50 – 59	คะแนน	ควรปรับปรุง
คะแนน	ต่ำกว่า 50	คะแนน	ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน

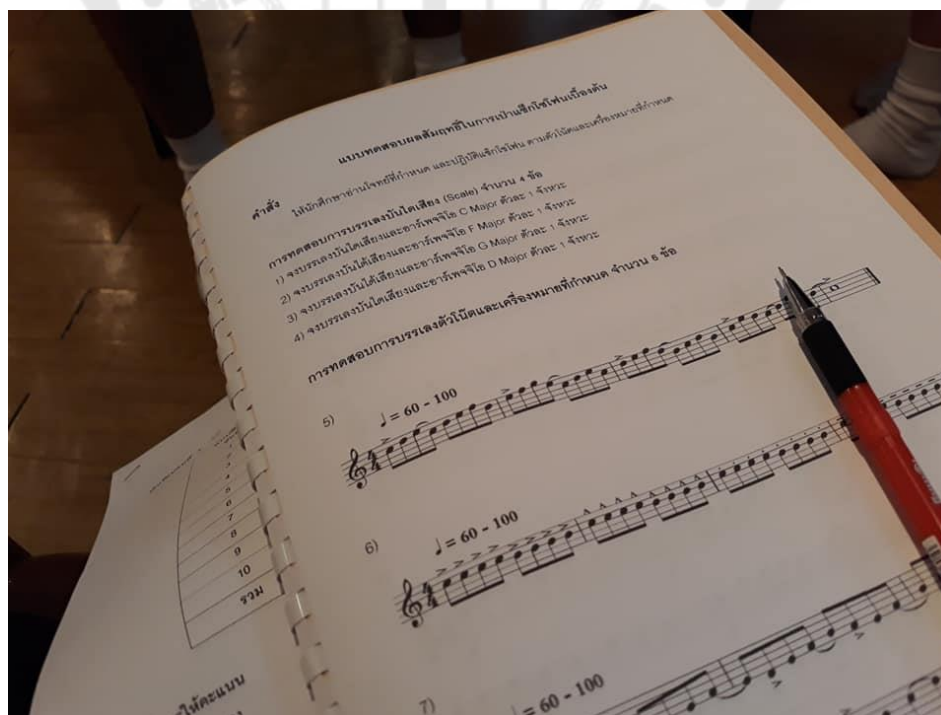

ประวัติผู้เขียน

ឯក-សក្ក

พิจักษณ์ ถาวรานุรักษ์

วัน เดือน ปี เกิด

13 มีนาคม 2536

สถานที่เกิด

โรงพยาบาลรามาธิบดี กรุงเทพฯ

วุฒิการศึกษา

พ.ศ.2555

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

พ.ศ.2559

ศึกษาศาสตร์บัณฑิต (ศษ.บ.)

สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา

จาก สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

พ.ศ.2563

การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)

สาขาวิชาศิลปศึกษา (ดนตรีศึกษา)

จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่อยู่ปัจจุบัน

32/230 ซอย 58/1 หมู่บ้านประชาสุขวิถี ถ.ประชาอุทิศ ข.ทุ่งครุ ข.ทุ่งครุ
กรุงเทพฯ 10140